

Vietnamese: Unlocked Literal Bible for Mác

Formatted for Translators

©2022 Wycliffe Associates

Released under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Bible Text: The English Unlocked Literal Bible (ULB)

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English Unlocked Literal Bible is based on the unfoldingWord® Literal Text, CC BY-SA 4.0. The original work of the unfoldingWord® Literal Text is available at <https://unfoldingword.bible/ult/>.

The ULB is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Notes: English ULB Translation Notes

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English ULB Translation Notes is based on the unfoldingWord translationNotes, under CC BY-SA 4.0. The original unfoldingWord work is available at <https://unfoldingword.bible/utn>.

The ULB Notes is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

To view a copy of the CC BY-SA 4.0 license visit <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

Below is a human-readable summary of (and not a substitute for) the license.

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format. Adapt — remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially.

The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

Under the following conditions:

Attribution — You must attribute the work as follows: "Original work available at <https://BibleInEveryLanguage.org>."

Attribution statements in derivative works should not in any way suggest that we endorse you or your use of this work.

ShareAlike — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original. No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.

Notices:

You do not have to comply with the license for elements of the material in the public domain or where your use is permitted by an applicable exception or limitation.

No warranties are given. The license may not give you all of the permissions necessary for your intended use. For example, other rights such as publicity, privacy, or moral rights may limit how you use the material.

Mác

¹ Đây là khởi đầu Phúc âm của Giê-xu Christ, Con Đức Chúa Trời.² Như được chép trong sách của nhà tiên tri Ê-sai: “Hãy xem, Ta sẽ sai sứ giả của Ta đi trước Con, người sẽ dọn đường cho Con.

³ Có tiếng của người kêu lên từ trong hoang mạc: ‘Hãy dọn sẵn đường cho Chúa, làm cho thẳng các lối đi của Ngài.’”

⁴ Giảng đến làm báp-têm trong hoang mạc và rao giảng phép báp-têm về việc ăn năn để được tha tội.⁵ Khắp xứ Giu-đê và mọi người dân ở tại Giê-ru-sa-lem đều đi tới chỗ của ông. Họ để cho ông làm báp-têm dưới sông Giô-đanh khi họ xưng nhận tội của mình.⁶ Giảng mặc áo bằng lông lạc đà và đeo dây nịt da ngang thắt lưng, ông ăn châu chấu với mật ong rừng.⁷ Ông rao giảng và nói rằng: “Đấng đến sau tôi có quyền phép hơn tôi; và tôi thậm chí không đáng cúi xuống để mở dây giày cho Ngài. Tôi làm báp-têm cho anh em bằng nước, nhưng Ngài sẽ làm báp-têm cho anh em bằng Thánh Linh.

⁹ Trong những ngày đó, Chúa Giê-xu từ Na-xa-rét thuộc vùng Ga-li-lê đã đến để chịu Giảng làm báp-têm cho mình dưới sông Giô-đanh.¹⁰ Khi Chúa Giê-xu ra khỏi nước, Ngài thấy các tầng trời mở ra và Thánh Linh ngự xuống trên Ngài giống như chim bồ câu.¹¹ Và có tiếng từ trời phán: “Con là Con Trai yêu dấu của Ta. Ta rất hài lòng về Con.”

¹² Rồi Thánh Linh lập tức giục Ngài đi vào hoang mạc.¹³ Ngài ở trong hoang mạc bốn mươi ngày, chịu Sa-tan cám dỗ. Ngài ở đó với thú rừng và các thiên sứ chu cấp cho các nhu cầu của Ngài.

¹⁴ Bây giờ, sau khi Giảng bị bắt, Chúa Giê-xu đến Ga-li-lê công bố Phúc âm của Đức Chúa Trời,¹⁵ và nói rằng: “Giờ đã đến và nước Đức Chúa Trời đã gần. Hãy ăn năn và tin nhận Phúc âm.”

¹⁶ Khi đi dọc theo bờ biển Ga-li-lê, Ngài thấy Si-môn và em của ông là Anh-rê đang thả lưới dưới biển, vì họ là ngư phủ.

¹⁷ Chúa Giê-xu nói với họ: “Hãy đến và đi theo thầy, thầy sẽ khiến anh em trở thành tay đánh lưới người.”¹⁸ Lập tức, họ bỏ lưới và đi theo Ngài.

¹⁹ Khi Chúa Giê-xu đi thêm một quãng nữa, Ngài thấy Gia-cơ, con trai Xê-bê-đê và em của ông là Giảng; họ đang ở trên thuyền vá lưới.²⁰ Ngài liền gọi họ và họ đã bỏ lại cha mình là Xê-bê-đê ở trên thuyền cùng với mấy người làm công rồi họ đi theo Ngài.

²¹ Khi họ đến Ca-bê-na-um, và đó là ngày Sa-bát, Chúa Giê-xu lập tức đi vào nhà hội và giảng dạy.²² Họ kinh ngạc về lời dạy của Ngài, vì Ngài dạy họ như một người có thẩm quyền chứ không như các thầy dạy luật.

²³ Ngay trong nhà hội lúc đó có một người bị tà linh ám và anh này la lớn tiếng,²⁴ Nói rằng, “Giê-xu ở Na-xa-rét, chúng tôi có việc gì liên hệ đến Ngài chẳng? Có phải Ngài đến để hủy diệt chúng tôi chẳng? Tôi biết Ngài là ai – Ngài là Đấng Thánh của Đức Chúa Trời!”

²⁵ Chúa Giê-xu quở ma quỷ và nói rằng: “Hãy im đi và ra khỏi anh ta!”²⁶ Tà linh vật ngã anh ta và ra khỏi người trong khi kêu gào lớn tiếng.

²⁷ Dân chúng đều kinh ngạc, nên họ hỏi nhau: “Việc gì thế này? Sự dạy dỗ mới mẻ kèm với năng quyền đây sao? Ông ấy thậm chí có thể ra lệnh cho tà linh và chúng phải nghe theo.”²⁸ Tức thì tin đồn về Ngài lan truyền ra khắp nơi trong cả vùng xung quanh Ga-li-lê.

²⁹ Ngay sau khi rời nhà hội, họ vào nhà Si-môn và Anh-rê, cùng với Gia-cơ và Giảng.³⁰ Lúc đó, bà gia của Si-môn đang phải nằm trên giường vì bị sốt, lập tức họ nói cho Chúa Giê-xu biết về bà.³¹ Thế nên Ngài đi đến, cầm tay đỡ bà dậy; cơn sốt dứt và bà bắt đầu phục vụ mọi người.

³² Đến chiều tối, sau khi mặt trời lặn, người ta đem đến cho Ngài những người đau yếu hoặc bị quỷ ám.³³ Cả thành phố tụ tập lại trước cửa.³⁴ Ngài chữa lành nhiều người bị đủ thứ tật bệnh, và đuổi nhiều quỷ, nhưng Ngài không cho phép các quỷ lên tiếng, vì chúng biết Ngài.

³⁵ Ngài thức dậy rất sớm khi trời vẫn còn tối; Ngài đi ra ngoài đến một nơi vắng vẻ, rồi Ngài cầu nguyện tại đó.³⁶ Si-môn và những người ở với Ngài đi tìm Ngài.³⁷ Họ tìm được Ngài và thưa với Ngài: “Mọi người đang tìm thầy.”

³⁸ Ngài đáp: “Chúng ta hãy đi nơi khác, vào các thị trấn xung quanh, để thầy có thể rao giảng ở đó nữa. Đó là lý do vì sao thầy lại đi ra đây.”³⁹ Ngài đi khắp xứ Ga-li-lê, rao giảng trong các nhà hội và đuổi quỷ.

⁴⁰ Có một người mắc bệnh hủi đến gần Ngài. Anh ta van xin Ngài; anh ta quỳ xuống và thưa với Ngài rằng: “Nếu thầy sẵn lòng, thầy có thể làm cho tôi được sạch.”

⁴¹ Động lòng thương cảm, Chúa Giê-xu đưa tay ra và chạm đến anh, nói với anh rằng: “Tôi sẵn lòng. Anh đã được sạch rồi.”⁴² Tức thì bệnh hủi không còn nữa và anh được lành.

⁴³Chúa Giê-xu nghiêm khắc căn dặn anh và cho anh đi ngay.⁴⁴Ngài nói với anh: “Nhớ là không được nói gì với bất cứ ai, nhưng hãy đi đến trình diện cho thầy tế lễ và dâng những thứ mà Mô-i-se đã truyền dạy khi được sạch bệnh hủi, như là lời chứng cho họ.”

⁴⁵Nhưng anh ra đi và bắt đầu kể lại hết cho mọi người cũng như đồn ra tin này khắp nơi đến nỗi Chúa Giê-xu không thể tự do ra vào bất kỳ một thị trấn nào. Thế nên, Ngài phải ở bên ngoài tại những nơi vắng vẻ và dân chúng khắp nơi kéo đến với Ngài.

2 ¹Khi Chúa Giê-xu trở về Ca-bê-na-um sau vài ngày thì dân chúng nghe biết Ngài đang ở tại nhà.²Thế nên rất nhiều người đã tụ tập lại tại đó đến độ không còn chỗ nào trống, thậm chí là tại chỗ cửa ra vào và Chúa Giê-xu dạy đạo cho họ.

³Sau đó có mấy người đi đến cùng Chúa Giê-xu, mang theo một người bị bại liệt; bốn người khiêng anh ta.⁴Khi họ không thể đến gần Ngài vì có đám đông, họ dỡ mái nhà bên trên chỗ của Ngài. Khi họ đã khoét được lỗ trên mái, họ dùng chiếc giường mà người bại đang nằm trên đó xuống.

⁵Nhìn thấy đức tin của họ, Chúa Giê-xu nói với người bại rằng: “Con trai, tội con đã được tha rồi.”

⁶Nhưng một số thầy dạy luật đang ngồi ở đó nghĩ thầm trong lòng rằng:⁷“Làm sao người này có thể nói như vậy được? Ông ta thật phạm thượng! Có ai tha tội được trừ ra Đức Chúa Trời?”

⁸Lập tức, Chúa Giê-xu trong tâm thần Ngài biết điều họ đang nghĩ trong lòng. Ngài nói với họ: “Sao trong lòng các ông lại nghĩ vậy?”⁹Việc nói với người bại này: ‘Tội anh đã được tha’ hay ‘Hãy đứng dậy, khiêng giường mà đi,’ thì điều nào dễ hơn?

¹⁰Nhưng để các ông biết rằng Con Người có quyền để tha tội ở trên đất,¹¹Ngài nói với người bị bại liệt, “Tội bảo anh hãy đứng dậy cầm chiếc của mình và đi về nhà đi.”

¹²Anh ta đứng dậy và lập tức cầm chiếc của mình lên rồi bước ra khỏi nhà trước mặt mọi người, đến nỗi ai nấy đều kinh ngạc và ca ngợi Đức Chúa Trời và họ nói: “Chúng ta chưa bao giờ chứng kiến bất cứ việc gì giống như vậy.”

¹³Ngài lại đi ra bờ hồ và cả đoàn dân đều đến với Ngài, rồi Ngài dạy dỗ họ.¹⁴Khi Ngài đang đi, Ngài nhìn thấy Lê-vi, con trai của A-phê, đang ngồi tại nơi thu thuế, nên Ngài nói với ông: “Hãy đi theo thầy.” Ông đứng dậy đi theo Ngài.

¹⁵Khi Chúa Giê-xu dùng bữa tại nhà Lê-vi, có nhiều người thu thuế cũng như kẻ có tội khác cùng ăn với Ngài và các môn đồ của Ngài, vì có rất nhiều người đi theo Ngài.¹⁶Khi các thầy dạy luật, thuộc phe Pha-ri-si, nhìn thấy Chúa Giê-xu đang ăn cùng với người có tội và những người thu thuế thì họ nói với các môn đồ của Ngài rằng: “Sao ông ấy lại ăn cùng với những kẻ thu thuế và người có tội như thế?”

¹⁷Khi Chúa Giê-xu nghe lời đó, Ngài nói với họ: “Người có thân thể khỏe mạnh không cần đến y sĩ; chỉ người bị bệnh mới cần mà thôi. Tôi không đến để gọi người công bình, mà là người có tội.”

¹⁸Các môn đồ của Giăng và người Pha-ri-si đang kiêng ăn. Một số người đến và nói với Ngài rằng: “Sao các môn đồ của Giăng và người Pha-ri-si kiêng ăn, còn các môn đồ của thầy lại không?”

¹⁹Chúa Giê-xu nói với họ rằng: “Có lẽ nào khách dự tiệc cưới lại kiêng ăn khi chàng rể còn ở với họ? Trong lúc chàng rể vẫn còn ở đó thì họ không thể kiêng ăn được.

²⁰Nhưng sẽ đến ngày chàng rể bị đem đi, và vào những ngày đó, họ sẽ kiêng ăn.

²¹Không ai vá một miếng vải mới vào chiếc áo cũ, vì miếng vá mới sẽ toạc khỏi phần vải cũ, và chỗ rách sẽ càng tệ hơn.

²²Không người nào đựng rượu mới trong túi da cũ; bằng không thì rượu sẽ làm vỡ túi da và cả rượu lẫn túi da cũng sẽ chẳng còn. Thay vào đó, hãy chứa rượu mới trong túi da mới.”

²³Vào ngày Sa-bát, Chúa Giê-xu đi ngang qua mấy cánh đồng lúa, và các môn đồ của Ngài bứt bông lúa để ăn.²⁴Những người Pha-ri-si nói với Ngài: “Hãy xem, sao họ lại làm điều luật pháp không cho phép làm trong ngày Sa-bát như thế?”

²⁵Ngài nói với họ rằng: “Bộ các ông chưa đọc việc Đa-vít đã làm khi ông bị túng đói hay sao – cả ông lẫn những người theo ông nữa?”²⁶Thế nào vua đã đi vào nhà Đức Chúa Trời khi A-bi-tha làm thầy thượng tế và ăn bánh trần thiết, là bánh luật pháp cấm không cho ai được ăn ngoại trừ các thầy tế lễ; và ông thậm chí còn chia một ít cho những người cùng đi với ông?”

²⁷Chúa Giê-xu nói: “Ngày Sa-bát được đặt ra vì con người, chứ không phải con người được tạo ra cho ngày Sa-bát.²⁸Vậy nên Con Người là Chúa, thậm chí của cả ngày Sa-bát nữa.”

3 ¹Chúa Giê-xu lại đi vào nhà hội và ở đó có một người bị teo bàn tay.²Một số người theo dõi Ngài sát sao để xem Ngài có chữa bệnh cho anh ta trong ngày Sa-bát không để họ có thể cáo buộc Ngài phạm luật.

³Chúa Giê-xu nói với người có bàn tay bị teo: “Hãy đứng dậy, ra ngay chính giữa mọi người đây.”⁴Rồi Ngài hỏi dân chúng: “Vào ngày Sa-bát người ta được phép làm lành hay làm dữ; cứu người hay giết người?” Nhưng họ yên lặng.

⁵Ngài đảo mắt nhìn cách giận dữ và đau buồn vì sự cứng lòng họ, rồi Ngài nói với anh ta: “Hãy chìa bàn tay của anh ra.” Anh chìa tay ra và Chúa Giê-xu chữa lành bàn tay của anh.⁶Lập tức những người Pha-ri-si đi ra ngoài họp bàn với các thành viên đảng Hê-rốt, âm mưu chống lại Ngài nhằm giết Ngài đi.

⁷Rồi Chúa Giê-xu cùng các môn đồ bỏ đi về phía biển và có một đoàn dân rất đông đi theo từ Ga-li-lê và Giu-đê,⁸từ Giê-ru-sa-lem, Y-đu-mê, và phía bên kia sông Giô-đanh, cũng như từ vùng phụ cận Ty-rơ và Si-đôn, đoàn dân đông đảo này đến với Chúa vì họ đã được nghe mọi việc Ngài làm.

⁹Ngài bảo các môn đồ chuẩn bị sẵn một chiếc thuyền nhỏ cho Ngài vì đoàn dân đông, để họ không lấn át Ngài.¹⁰Bởi vì Ngài chữa lành nhiều người đến nỗi tất cả những ai có bệnh đều chen lấn để đến gần và được chạm vào Ngài.

¹¹Bất kỳ khi nào các tà linh thấy Chúa, chúng đều quỳ xuống trước mặt Ngài la lớn rằng: “Ngài là Con Đức Chúa Trời.”¹²Ngài nghiêm cấm chúng không được cho ai biết về Ngài.

¹³Ngài đi lên núi rồi gọi những người Ngài muốn và họ đi đến cùng Ngài.¹⁴Ngài chỉ định mười hai người (mà Ngài gọi là sứ đồ), để họ ở với Ngài và Ngài có thể sai phái họ đi rao giảng,¹⁵cũng như ban cho họ thẩm quyền đuổi các quỷ.¹⁶Ngài chỉ định mười hai người sau: Với Si-môn Ngài đặt tên là Phi-e-rơ,

¹⁷Gia-cơ, con trai Xê-bê-đê, và Giăng, em của Gia-cơ, là hai người được Ngài đặt tên cho là Bô-a-net, nghĩa là các con trai của sấm sét,¹⁸cùng với Anh-rê, Phi-líp, Ba-thê-lê-my, Ma-thi-ơ, Thô-ma, Gia-cơ, con trai A-phê, Tha-đê, Si-môn Xê-lốt,¹⁹và Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, người sẽ phản bội Ngài.

²⁰Rồi Ngài đi về nhà, đoàn người lại tụ tập lại đến nỗi họ thậm chí không thể ăn được.²¹Khi gia đình của Ngài nghe về điều này, họ đi đến để bắt Ngài về, vì họ nói rằng: “Anh ấy mất trí rồi.”

²²Các thầy dạy luật từ Giê-ru-sa-lem xuống thì nói: “Hắn ta bị Bê-ên-xê-bun ám,” và: “Nhờ chúa quỷ mà hắn ta đuổi được quỷ.”

²³Chúa Giê-xu gọi họ đến và dùng các ẩn dụ để nói với họ: “Làm thế nào Sa-tan lại đuổi được Sa-tan?”²⁴Nếu một nước tự chia rẽ thì nước đó không thể đứng vững được.²⁵Nếu một gia đình tự chia rẽ thì gia đình đó cũng không thể tồn tại.

²⁶Nếu Sa-tan nổi dậy chống lại chính nó và tự chia rẽ, thì nó không thể tồn tại, mà phải tiêu vong.²⁷Không ai có thể vào nhà một người khỏe mạnh mà lấy đi tài sản của anh ta nếu không trói người đó lại trước nhất, rồi sau đó mới lấy đi tài sản trong nhà anh ta.

²⁸Tôi nói thật cho các ông biết, mọi tội lỗi của người ta đều có thể được tha thứ, thậm chí mọi lời phạm thượng mà họ nói ra;²⁹nhưng bất kỳ ai nói phạm Đức Thánh Linh sẽ không bao giờ được tha tội mình nhưng sẽ bị mắc tội đời đời.”

³⁰Chúa Giê-xu nói như vậy vì họ nói rằng: “Hắn ta bị tà linh ám.”

³¹Khi đó mẹ và các em Chúa đến đứng bên ngoài. Họ cho người vào gọi Ngài.³²Có đám đông ngồi quanh Ngài và họ nói với Ngài: “Mẹ và anh em thầy đang ở ngoài, và họ đang tìm thầy.”

³³Ngài đáp lời họ: “Ai là mẹ tôi và anh em tôi?”³⁴Ngài đảo mắt nhìn mọi người đang ngồi thành vòng tròn xung quanh Ngài, rồi nói: “Hãy xem, đây là mẹ tôi và anh em tôi!”³⁵Vì bất cứ ai làm theo ý muốn Đức Chúa Trời thì người đó là anh em tôi, chị em tôi và mẹ tôi.”

4 ¹Ngài lại bắt đầu dạy dỗ bên bờ biển. Có đoàn dân rất đông tập trung lại xung quanh Ngài, thế nên Ngài bước lên một chiếc thuyền đang ở trên biển rồi ngồi xuống. Toàn bộ đoàn dân vẫn ở trên bờ biển. Ngài dạy dỗ họ nhiều điều bằng các ẩn dụ, và Ngài nói với họ trong khi dạy dỗ rằng:

³⁶“Hãy nghe đây, có một người gieo giống ra đi để gieo.⁴Trong lúc anh gieo, một số hạt rơi trên đường đi và chim trời đến ăn chúng.⁵Những hạt khác thì rơi xuống chỗ đá sỏi, là nơi không có nhiều đất thịt. Chúng liền mọc lên, vì đất không sâu.

⁶Nên khi mặt trời mọc lên, chúng bị thiêu cháy vì không có rễ, và chúng chết khô đi.⁷Một số hạt khác rơi vào giữa những cây gai. Những cây gai mọc lên và chèn ép chúng. Những hạt này không kết quả được.

⁸Một số hạt khác nữa rơi xuống chỗ đất tốt nên chúng kết quả khi đâm chồi và lớn lên, số thì sinh ra ba chục, số thì sáu chục, số thì sinh ra cả trăm.”⁹Rồi Ngài nói: “Ai có tai để nghe, hãy lắng nghe.”

¹⁰Khi Chúa Giê-xu ở một mình, những người thân cận với Ngài cùng mười hai sứ đồ hỏi Ngài về các ẩn dụ.¹¹Ngài nói với họ: “Các anh em đã được ban cho sự huyền nhiệm về nước Đức Chúa Trời. Nhưng với những người bên ngoài thì mọi thứ đều được nói bằng ẩn dụ,¹²để khi họ nhìn, thì vẫn nhìn, nhưng không thấy, để khi họ nghe, thì vẫn nghe, nhưng không hiểu, nếu không họ sẽ quay lại và Đức Chúa Trời sẽ tha thứ cho họ.”

¹³Rồi Ngài nói với họ: “Anh em không hiểu ẩn dụ này sao? Vậy, làm sao anh em hiểu được các ẩn dụ khác?”¹⁴Người gieo giống này đi gieo đạo.¹⁵Có những người nghe đạo giống như hạt giống rơi bên đường, là nơi đạo được gieo ra. Khi họ nghe đạo, tức thì Sa-tan đến cướp mất lời đã gieo trong lòng họ.

¹⁶Số khác giống như hạt giống được gieo chỗ đá sỏi, họ là người khi nghe đạo, liền vui mừng tiếp nhận.¹⁷Tự họ không có rễ, nhưng cũng chịu được một thời gian ngắn. Sau đó, hoạn nạn hay sự bách hại xảy ra vì cơ đạo, thì họ liền vấp ngã.

¹⁸Còn những người giống như hạt giống được gieo giữa những cây gai. Họ nghe đạo,¹⁹nhưng các mối bận tâm về đời này, sự lừa dối của cửa cải cùng lòng tham muốn những điều khác chen vào và làm cho đạo bị lấn át, khiến nó không kết quả.

²⁰Còn những người giống như hạt được gieo nơi đất tốt. Họ nghe đạo và tiếp nhận đạo, rồi kết quả, một số ra ba mươi, một số được sáu mươi, và có số được cả trăm.”

²¹Chúa Giê-xu nói với họ: “Anh em có ai cầm đèn vào trong nhà rồi đặt nó dưới cái thúng, hoặc để dưới gầm giường không? Anh em đem nó vào rồi đặt nó trên chân đèn chứ.”²²Vì không có gì che giấu mà chẳng được biết đến, cũng không có gì bí mật nào mà không bị lộ ra.²³Ai có tai để nghe, hãy nghe.”

²⁴Ngài nói với họ: “Hãy lưu ý những lời anh chị em nghe, vì anh chị em lường mực nào thì sẽ nhận lại mực ấy, và sẽ còn thêm cho anh em nữa.”²⁵Vì ai đã có thì người ấy sẽ được cho thêm, còn ai không có thì thậm chí điều người ấy đã có cũng sẽ bị lấy đi.”

²⁶Ngài nói: “Nước Đức Chúa Trời giống như người kia gieo giống xuống đất.²⁷Anh ngủ ban đêm và thức dậy vào ban ngày, hạt giống cứ đâm chồi và lớn lên dầu anh không biết nó diễn ra như thế nào.²⁸Đất tự nó sinh ra hạt – trước tiên là lá, sau đó đến bông, rồi bông kết hạt.²⁹Và khi hạt chín, thì anh liền dùng lưỡi hái gặt lấy vì mùa thu hoạch đã đến.”

³⁰Ngài nói: “Chúng ta có thể lấy gì để so sánh với nước Đức Chúa Trời, và có thể dùng ẩn dụ nào để giải thích về nước ấy đây?”³¹Nó giống như hạt cải, khi được gieo ra, nó là nhỏ nhất trong các loại hạt được gieo xuống đất.³²Nhưng khi đã được gieo rồi thì nó mọc lên và to lớn hơn mọi loại cây trong vườn và nó đâm ra những nhánh lớn, đến nỗi chim trời có thể đến làm tổ dưới bóng của nó.”

³³Ngài dùng những ẩn dụ như thế mà giảng đạo cho họ, tùy theo mức độ họ có thể hiểu.³⁴Ngài chẳng giảng cho họ điều gì mà không dùng ẩn dụ. Nhưng Ngài ở một mình, Ngài giải thích mọi điều cho các môn đồ của mình.

³⁵Ngày hôm đó, khi trời đã tối, Ngài nói với họ: “Chúng ta hãy đi qua bờ bên kia.”³⁶Vậy là họ rời khỏi đoàn dân, đưa Chúa Giê-xu cùng đi với mình, vì Ngài đã lên thuyền rồi.³⁷Có một trận bão dữ nổi lên và sóng ập vào thuyền đến nỗi thuyền sắp đầy nước.

³⁸Nhưng Chúa Giê-xu ở phía đuôi thuyền, tựa gối mà ngủ. Họ đánh thức Ngài, nói rằng: “Thưa thầy, thầy không lo chúng ta sắp chết sao?”

³⁹Khi thức dậy, Chúa quở gió và phán với biển rằng: “Hãy êm đi, lặng đi.” Gió liền ngưng thổi, còn biển thì yên lặng như tờ.

⁴⁰Rồi Ngài hỏi họ: “Sao anh em sợ? Anh em chưa có đức tin sao?”

⁴¹Họ khiếp sợ và nói với nhau: “Vậy thì người này là ai đến nỗi gió và biển cũng phải vâng lệnh?”

5 ¹Họ đến phía bên kia bờ biển, thuộc vùng Giê-ra-sê.²Vừa khi Chúa Giê-xu ra khỏi thuyền, có một người bị tà linh ám từ nơi nghĩa trang đến gần Ngài.

³Anh ta sống trong nghĩa trang. Không ai giam giữ anh được nữa, thậm chí dùng xích cũng không thể giữ được.⁴Nhiều lần anh đã bị trói bằng xích và cùm. Anh bứt đứt xích và đập nát cùm. Không ai đủ mạnh để khống chế anh.

⁵Cả ngày lẫn đêm, anh ở nơi mồ mả và trong vùng núi đồi, kêu la rồi lấy đá sắc rạch cắt thân mình.⁶Khi anh nhìn thấy Chúa từ đằng xa, anh chạy đến gần Ngài và quỳ xuống trước mặt Ngài.

⁷Anh la lên lớn tiếng: “Hỡi Giê-xu, Con của Đấng Chí Cao, tôi với Ngài có can hệ gì sao? Tôi cầu xin Ngài bởi danh của Đức Chúa Trời, xin đừng hành hạ tôi.”⁸Vì Ngài đã nói với nó rằng, “Tà linh, hãy ra khỏi người này.”

⁹Ngài hỏi nó: “Mày tên gì?” Nó đáp: “Tên tôi là Quân Đoàn, vì chúng tôi đông.”¹⁰Nó liên tục van xin Ngài đừng đuổi nó ra khỏi vùng đó.

¹¹Lúc đó, có một đàn heo rất đông đang ăn trên đồi.¹²Chúng nài xin Ngài, nói rằng: “Xin cho chúng tôi nhập vào đàn heo; hãy cho chúng tôi nhập vào chúng.”¹³Chúa cho phép chúng. Thế là các tà linh đi ra và nhập vào đàn heo, và chúng chạy ào xuống ngọn đồi dốc rơi xuống biển. Có chừng hai ngàn con heo bị chết đuối dưới biển.

¹⁴Những người chăn heo bỏ chạy và thuật lại mọi việc đã xảy ra trong thành lẫn trong các làng. Thế là nhiều người kéo nhau ra xem chuyện gì đã xảy ra.¹⁵Họ đến gần Chúa Giê-xu và thấy người bị quỷ ám, là người đã bị Quân Đoàn quỷ ám, đang ngồi tại đó, mặc áo quần trắng hoàng và tỉnh táo thì họ sợ hãi.

¹⁶Những người đã chứng kiến việc xảy ra cho người bị quỷ ám kể lại cho họ nghe điều gì đã xảy ra cho anh ta và về đàn heo.¹⁷Họ bắt đầu xin Chúa Giê-xu rời khỏi khu vực của mình.

¹⁸Khi Chúa Giê-xu đang bước lên thuyền, người đàn ông đã từng bị quỷ ám trước đó xin Ngài cho anh được đi cùng.

¹⁹Chúa Giê-xu không cho anh đi cùng, nhưng Ngài nói với anh rằng: “Hãy đi về nhà và về cùng người dân của anh, kể lại cho họ việc Chúa đã làm cho anh và Ngài đã thương xót anh thế nào.”²⁰Vậy là anh ra đi và bắt đầu rao ra trong vùng Đê-ca-bô-lơ những điều vĩ đại Chúa Giê-xu đã làm cho mình và mọi người đều kinh ngạc.

²¹Khi Chúa Giê-xu đi thuyền trở qua lại bờ bên kia thì có một đoàn dân đông tụ tập lại quanh Ngài, khi Ngài còn ở mé biển.

²²Một trong những người lãnh đạo nhà hội, tên là Giai-ru đã đến, khi ông thấy Chúa Giê-xu, ông quỳ xuống nơi chân Ngài.
²³Ông liên tục cầu xin Chúa, nói rằng, “Đưa con gái nhỏ của tôi sắp chết. Tôi cầu xin Ngài đến đặt tay lên cháu để cháu được lành bệnh và được sống.”²⁴Thế là Ngài đi với ông; đoàn dân đông đi theo Ngài và lấn ép xung quanh Ngài.

²⁵Lúc đó, có một phụ nữ mắc bệnh rong huyết đã mười hai năm.²⁶Cô đã khổ sở rất nhiều khi chữa trị với nhiều thầy thuốc và cũng đã tiêu hết tiền của mình có. Nhưng bệnh của cô chẳng khá hơn, mà còn trở nên tệ hơn.²⁷Cô đã nghe những lời kể lại về Chúa Giê-xu. Thế nên cô đi phía sau Chúa đang khi Ngài đi giữa đoàn dân đông và chạm vào áo Ngài.

²⁸Vì cô nghĩ rằng: “Mình chỉ cần chạm vào áo của Ngài, thì mình sẽ được lành bệnh.”²⁹Khi cô chạm đến Ngài, bệnh rong huyết liền dứt và cô cảm nhận trong người mình dường như đã được lành bệnh.

³⁰Tức thì Chúa Giê-xu biết rằng có năng lực từ trong Ngài lưu xuất ra. Ngài quay lại giữa đám đông và hỏi: “Ai đã chạm vào áo tôi?”

³¹Các môn đồ nói với Ngài: “Thầy thấy đám đông này chen lấn xung quanh thầy, mà thầy còn hỏi rằng: ‘Ai chạm vào thầy nữa sao?’”³²Nhưng Chúa Giê-xu nhìn xung quanh để xem ai đã làm điều đó.

³³Người phụ nữ biết điều đã xảy ra cho mình, nên cô run rẩy và sợ sệt. Cô tiến đến và quỳ xuống trước Ngài và kể lại cho Ngài toàn bộ sự tình.³⁴Ngài nói với cô: “Con gái, đức tin con đã chữa lành con. Hãy đi bình an và được lành bệnh.”

³⁵Trong lúc Ngài đang nói, có vài người từ nhà của người lãnh đạo nhà hội đến nói rằng: “Con gái ông chết rồi. Sao còn phiền hà đến thầy làm gì?”

³⁶Nhưng khi Chúa Giê-xu nghe lời đó, Ngài nói với người lãnh đạo nhà hội rằng: “Đừng sợ. Chỉ cần tin mà thôi.”³⁷Ngài không cho phép bất kỳ ai khác đi cùng, ngoại trừ Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng, em Gia-cơ.³⁸Họ đến nhà của người lãnh đạo nhà hội và thấy rất ồn ào, có nhiều người khóc lóc, kêu gào.

³⁹Khi Ngài vào nhà, Ngài nói với họ: “Sao các người đau buồn và tại sao các người lại khóc lóc? Đứa trẻ chưa chết, nó chỉ ngủ mà thôi.”⁴⁰Họ cười nhạo Ngài, nhưng Ngài đuổi họ ra ngoài hết, rồi đem cha mẹ đứa trẻ cùng những người đi với Ngài vào phòng chỗ đứa trẻ nằm.

⁴¹Ngài cầm tay đứa trẻ và nói với nó rằng: “Ta-li-tha cum,” nghĩa là: “Này con gái nhỏ, Ta bảo con thức dậy.”⁴²Lập tức, đứa bé đứng dậy và bước đi (vì nó đã được mười hai tuổi). Tất cả họ đều rất kinh ngạc.⁴³Ngài nghiêm khắc cấm họ không được nói cho ai biết việc này. Rồi Ngài bảo họ cho cô bé ăn.

6¹Chúa Giê-xu từ đó đi trở về quê hương của mình, có các môn đồ cùng đi với Ngài.²Đến ngày Sa-bát, Ngài dạy dỗ trong nhà hội. Nhiều người kinh ngạc khi nghe Ngài dạy. Họ nói: “Ông ta học được những điều này từ đâu?” “Sự khôn ngoan mà ông ta được ban cho là gì?” “Mấy phép lạ mà ông ta làm đó là gì kia?”³Không phải đây là anh thợ mộc, con của bà Ma-ri và là anh của Gia-cơ, Giô-sê, Giu-đê và Si-môn sao? Chẳng phải mấy người em gái của ông ta cũng đang ở giữa chúng ta đây sao?” Thế rồi họ cảm thấy khó chịu về Chúa Giê-xu.

⁴Chúa Giê-xu nói với họ: “Nhà tiên tri luôn được coi trọng, chỉ trừ ra tại quê hương mình, giữa vòng bà con và người nhà mình.”

⁵Ngài không thể làm phép lạ nào ở đó, ngoại trừ việc đặt tay trên mấy người bệnh và chữa lành cho họ.⁶Lòng vô tín của họ khiến Ngài phải kinh ngạc. Ngài đi quanh các thôn làng mà giảng dạy.

⁷Ngài gọi mười hai sứ đồ và bắt đầu sai phái họ đi, từng đôi một; Ngài ban cho họ thẩm quyền trên những tà linh,⁸Ngài cũng dặn họ đừng đem gì theo trong chuyến đi này trừ ra cây gậy: không đem bánh, bao bị, hay tiền bạc để trong thắt lưng,⁹nhưng chỉ mang dép và không được đem theo hai cái áo.

¹⁰Ngài nói với họ rằng: “Bất cứ khi nào anh em đi vào nhà ai thì hãy ở lại đó cho đến khi anh em rời khỏi nơi đó.”¹¹Nếu nơi nào không đón tiếp hoặc không chịu nghe anh em, hãy rời khỏi đó, hãy phủ bụi dưới chân như một lời chứng dành cho họ.”

¹²Họ ra đi và rao giảng rằng mọi người cần từ bỏ tội lỗi của mình.¹³Họ đuổi rất nhiều quỷ và xức dầu chữa lành cho nhiều người bệnh.

¹⁴Vua Hê-rốt nghe được điều này, vì danh tiếng Chúa Giê-xu đã được nhiều người biết đến. Một số người nói rằng: “Giăng Báp-tít đã tử côi chết sống lại và nhờ vậy, người này mới làm được các phép lạ như thế.”¹⁵Số khác nói: “Ông ta là Ê-li.” Số khác nữa thì nói: “Ông ta là nhà tiên tri, giống như một trong các nhà tiên tri thời xưa.”

¹⁶Nhưng khi Hê-rốt nghe được điều này, ông nói: “Giăng, người bị ta chém đầu, nay đã sống lại.”

¹⁷Vì chính Hê-rốt đã cho người bắt Giăng và giam ông vào nhà lao, vì cơ Hê-rô-đia (vợ của Phi-líp, em trai vua) người mà Hê-rốt đã cưới làm vợ.

¹⁸Bởi Giăng đã nói với Hê-rốt rằng: “việc vua cưới vợ của em trai mình là trái luật.”¹⁹Hê-rô-đia cảm giận Giăng và muốn giết ông đi, nhưng bà ta không làm được,²⁰vì Hê-rốt sợ Giăng; ông biết rằng Giăng là người công chính, thánh thiện và ông muốn giữ cho Giăng được an toàn. Dầu nghe Giăng nói vậy khiến cho ông khó chịu, nhưng ông vẫn sẵn lòng lắng nghe.

²¹Nhưng một ngày kia thì thời cơ đã đến, khi Hê-rốt tổ chức sinh nhật và mở tiệc để đãi các quan chức và những chỉ huy quân đội, cùng giới lãnh đạo vùng Ga-li-lê.²²Đích thân con gái của Hê-rô-đia đến dự và nhảy múa phục vụ họ, cô khiến Hê-rốt và các khách mời của vua rất hài lòng. Vua nói với cô rằng: “Con muốn bất kỳ điều gì hãy cứ xin, ta sẽ ban cho con.”

²³Ông thề với cô rằng: “Bất kỳ điều gì con xin, ta cũng sẽ cho, đến phân nửa vương quốc của ta cũng được.”

²⁴Cô gái đi ra ngoài thưa với mẹ: “Con sẽ xin vua gì đây?” Bà ta đáp: “Chiếc đầu của Giăng Báp-tít.”

²⁵Cô gái vội vàng quay trở lại cùng vua và cầu xin rằng: “Con muốn vua lập tức ban cho con chiếc đầu của Giăng Báp-tít đặt trên mâm.”

²⁶Vua trở nên vô cùng buồn bã, nhưng vì lời thề cũng như vì các quan khách đang có mặt, ông không thể từ chối lời yêu cầu của cô.²⁷Vì vậy, ông đã sai một người lính trong đội thị vệ và lệnh cho đi lấy đầu Giăng đem về cho ông. Người này đi và chém đầu Giăng trong ngục.²⁸Anh đặt đầu của Giăng trên một chiếc mâm rồi trao cho cô gái, và cô gái đã đưa lại cho mẹ của mình.²⁹Khi nghe được việc này, các môn đồ của Giăng đã đến lấy xác ông đem đi đặt vào trong mộ.

³⁰Các môn đồ nhóm lại quanh Chúa Giê-xu, kể cho Ngài mọi điều họ đã làm và dạy dỗ.³¹Ngài nói với họ: “Anh em hãy đi đến một nơi vắng vẻ và nghỉ ngơi một lát đi.” Vì người đến kẻ đi rất nhiều khiến họ thậm chí không có thời gian để ăn uống.³²Vậy là họ lên thuyền đi đến một nơi hoang vắng.

³³Nhưng nhiều người thấy họ đi và nhận ra họ, những người từ khắp các thị trấn cùng nhau chạy bộ đến đó và họ đã đến nơi trước Chúa Giê-xu.³⁴Khi họ lên bờ, Ngài thấy một đoàn người rất đông và Ngài cảm thương họ vì họ giống như chiên không có người chăn. Ngài bắt đầu dạy dỗ họ nhiều điều.

³⁵Khi đã trễ, các môn đồ đến với Ngài và thưa rằng: “Đây là nơi hoang vắng và giờ thì đã trễ rồi.”³⁶Xin cho họ về để họ có thể đi vào vùng quê xung quanh đây và vào các làng mà mua gì đó để ăn.”

³⁷Nhưng Ngài đáp lời và nói với họ rằng: “Chính anh em phải đem cho họ gì đó để ăn.” Họ thưa với Ngài: “Có thể nào chúng tôi đi mua đến hai trăm đơ-ni-ê bánh về cho họ ăn sao?”

³⁸Ngài hỏi họ: “Anh em có bao nhiêu ổ bánh? Hãy đi kiểm tra xem.” Khi đã kiểm xong, họ thưa: “Năm ổ bánh và hai con cá.”

³⁹Ngài truyền cho mọi người ngồi xuống thành từng nhóm trên bãi cỏ.⁴⁰Họ ngồi theo nhóm, nhóm thì một trăm, nhóm thì năm mươi.⁴¹Ngài cầm năm ổ bánh và hai con cá ngược mặt lên trời, Ngài tạ ơn rồi bẻ bánh ra đưa cho các môn đồ đem cho đoàn dân. Ngài cũng chia hai con cá ra hết cho mọi người.

⁴²Tất cả mọi người đều ăn cho đến khi họ đã no nê.⁴³Họ thu gom các mảnh bánh vụn được mười hai giỏ đầy, cùng với những mảnh cá còn thừa lại.⁴⁴Có chừng năm ngàn người nam đã ăn bánh.

⁴⁵Tức thì, Ngài bảo các môn đồ lên thuyền đi trước Ngài qua bờ bên kia, đến Bết-sai-đa, trong khi Ngài cho dân chúng ra về.⁴⁶Khi họ đã về hết, Ngài đi lên trên núi để cầu nguyện.⁴⁷Khi tối đến thì thuyền đang ở giữa hồ, còn Ngài thì ở một mình trên đất liền.

⁴⁸Ngài nhìn thấy họ gồng sức chèo chống, vì gió đang thổi ngược. Khoảng chừng giờ thứ tư của đêm Ngài đi bộ trên mặt nước mà đến cùng họ và Ngài định sẽ đi qua khỏi họ.⁴⁹Nhưng khi họ nhìn thấy Ngài đi trên mặt nước, họ nghĩ Ngài là ma, nên đã la hoảng lên,⁵⁰vì họ đều trông thấy Ngài và kính hãi. Chúa liền phán với họ và nói rằng: “Hãy can đảm lên! Là Thầy đây! Đừng sợ!”

⁵¹Ngài vào thuyền với họ và gió ngừng thổi; họ vô cùng kinh ngạc về Ngài.⁵²Vì họ chưa hiểu được về năm ổ bánh do tâm trí họ chậm hiểu.

⁵³Khi đến bên kia hồ, họ cập vào bờ tại Ghê-nê-xa-rét và neo thuyền lại.⁵⁴Khi họ ra khỏi thuyền, dân chúng lập tức nhận ra Ngài.⁵⁵Họ chạy đi báo khắp vùng và bắt đầu đem người bệnh trên cán đến với Ngài, bất kỳ chỗ nào họ nghe Ngài đến.

⁵⁶Bất cứ khi nào Ngài đi vào các làng hay thành phố, hoặc đi ra vùng quê, họ đều đem người bệnh để tại nơi chợ và cầu xin Ngài chỉ cần cho họ được chạm đến mép áo của Ngài mà thôi. Những ai sờ đến đều được lành bệnh.

7 ¹Người Pha-ri-si cùng một số thầy dạy luật là những người đến từ Giê-ru-sa-lem đã tập hợp lại xung quanh Ngài.

²Họ thấy một số môn đồ của Ngài ăn bánh với bàn tay lấm bẩn, đồng nghĩa với việc chưa rửa tay.³(Vì người Pha-ri-si cũng như tất cả người Do Thái không dùng bữa nếu chưa rửa tay thật kỹ; họ tuân thủ truyền thống cha ông để lại.) Khi người Pha-ri-si ở chợ về, họ không bao giờ ăn trước khi tắm rửa sạch sẽ. Và còn nhiều quy định khác nữa mà họ tuân thủ nghiêm ngặt, bao gồm cả việc rửa chén đĩa, son nôi, thậm chí là những chiếc ghế ngồi để ăn.)

⁵Người Pha-ri-si và các thầy dạy luật hỏi Chúa Giê-xu: “Vì sao các môn đồ thầy không sống đúng theo truyền thống của cha ông, vì họ ăn bánh mà không rửa tay?”

⁶Nhưng Ngài nói với họ rằng: “Ê-sai nói tiên tri rất đúng về những kẻ đạo đức giả như các người. Ông viết: ‘Dân này chỉ tôn kính ta ở đầu môi chót lưỡi, nhưng tấm lòng của họ thì cách xa ta lắm.

⁷ Việc thờ phụng cách vô nghĩa, dạy các luật lệ của con người mà xem đó như là chân lý.’

⁸Các ông bỏ mạng lệnh của Đức Chúa Trời nhưng lại giữ gìn truyền thống con người.”⁹Ngài nói với họ rằng: “Các ông dễ dàng phủi bỏ mạng lệnh của Đức Chúa Trời để có thể giữ truyền thống của mình!”¹⁰Vì Môi-se dạy rằng: ‘Hãy tôn kính cha mẹ mình,’ và “Người nào nguyên rửa cha mẹ mình sẽ phải chết.’

¹¹Nhưng các ông lại nói: ‘Nếu một người nói với cha mẹ mình rằng: “Những gì tôi có thể giúp cha mẹ thì đã co-ban rồi!”’ (tức là ‘dâng cho Đức Chúa Trời’) –¹²như thế các ông không còn cho phép người đó làm bất cứ điều gì cho cha hoặc mẹ của mình.¹³Các ông đã làm cho điều răn của Đức Chúa Trời thành ra vô giá trị bởi truyền thống mà các ông truyền lại. Và các ông còn làm nhiều điều tương tự khác nữa.”

¹⁴Ngài lại gọi đám đông và nói với họ rằng: “Hãy nghe và hiểu lời tôi nói đây.¹⁵ Chẳng có điều gì từ bên ngoài khi đi vào bên trong có thể làm ô uế người ta. Chính những điều ra từ người đó mới khiến họ ô uế.”¹⁶

¹⁷Khi Chúa Giê-xu rời khỏi đám đông đi vào nhà, các môn đồ hỏi Ngài về ẩn dụ.¹⁸Chúa Giê-xu hỏi họ: “Anh em vẫn còn chưa hiểu sao? Anh em không thấy rằng bất kỳ điều gì từ bên ngoài vào không thể nào làm ô uế người ta¹⁹vì nó không thể vào trong tấm lòng, mà đi vào bao tử rồi bị thải ra ngoài hay sao.” Bởi lời nói này, Chúa Giê-xu cho thấy mọi loại đồ ăn đều thanh sạch.

²⁰Ngài nói: “Chính những gì ra từ bên trong mới khiến người ta ô uế.²¹Vì từ bên trong người ta, từ tấm lòng, ra những ác tưởng, vô luân, trộm cắp, giết người,²²gian dâm, tham lam, hung ác, lừa lọc, dâm dục, ganh tị, phỉ báng, kiêu căng, ngông cuồng.²³Mọi điều ác này từ bên trong mà ra và chúng mới là cái làm ô uế người ta.”

²⁴Ngài đứng dậy và rời khỏi đó đến địa phận thành Ty-rơ và Si-đôn. Ngài vào một ngôi nhà và Ngài không muốn ai biết Ngài đang ở đó, tuy nhiên Ngài không thể ẩn mình được.²⁵Ngay lập tức một phụ nữ có con gái bị tà linh ám, nghe về Chúa Giê-xu, nên đến và quỳ xuống nơi chân Ngài.²⁶Chị là người Hy Lạp, gốc Sy-rô-phê-ni-xi. Chị cầu xin Chúa đuổi quỷ ra khỏi con gái mình.

²⁷Ngài nói với chị: “Hãy để cho con cái ăn cho no đã. Vì không nên lấy bánh của con cái mà liệng cho chó ăn.”

²⁸Nhưng chị đáp lời và nói với Ngài rằng: “Vâng, thưa Chúa, thậm chí những con chó ở dưới bàn cũng được ăn bánh vụn của con cái.”

²⁹Ngài nói với chị: “Vì chị đã nói như vậy, nên chị có thể đi. Quỷ đã ra khỏi con gái chị.”³⁰Chị ta trở về nhà và thấy đứa trẻ nằm trên giường, không còn bị quỷ ám nữa.

³¹Ngài lại rời khỏi vùng Ty-rơ và đi băng qua thành Si-đôn đến biển Ga-li-lê cho đến địa phận Đê-ca-bô-lơ.³²Người ta đem đến cho Ngài một người điếc và ngọng, họ cầu xin Ngài đặt tay trên anh ta.

³³Ngài đem anh riêng ra, tách khỏi đám đông, rồi Ngài đặt các ngón tay vào trong hai lỗ tai anh, và sau khi thấm nước bọt, Ngài chấm vào lưỡi anh.³⁴Ngài ngước mặt lên trời, thở ra và nói với anh: “Ép-pha-ta,” nghĩa là: “Hãy mở ra!”³⁵Tức thì lỗ tai anh nghe được và những gì ngăn trở lưỡi của anh cũng được phá bỏ, và anh có thể nói cách rõ ràng.

³⁶Ngài cấm không cho họ nói lại với ai. Nhưng Ngài càng bảo họ thì họ lại càng nói ra thêm.³⁷Họ hoàn toàn kinh ngạc, nói với nhau rằng: “Ông ấy làm cái gì cũng được. Ông ấy thậm chí khiến cho người điếc nghe được, người câm nói được.”

¹Các bản văn cổ đáng tin cậy nhất không có câu 16. Nếu người nào có tai để nghe, thì hãy nghe.

8 ¹Lúc đó, lại có một đám rất đông dân chúng và họ chẳng có gì để ăn. Chúa Giê-xu đã gọi các môn đồ và nói với họ rằng:

²“Thầy cảm thương đoàn dân này, vì họ vẫn cứ đi theo thầy được ba ngày rồi, nhưng giờ không có gì để ăn.”³Nếu thầy cho họ về nhà mà không có gì để ăn sợ rằng họ có thể ngất xỉu dọc đường. Một số người trong họ đã đến đây từ rất xa.”

⁴Các môn đồ đáp lời Ngài rằng: “Chúng ta có thể kiếm đâu ra đủ bánh cho họ ăn tại một nơi hoang vắng như thế này?”

⁵Ngài hỏi họ: “Anh em có bao nhiêu bánh đó?” Họ đáp: “Bảy ổ.”

⁶Ngài truyền cho đoàn dân ngồi xuống đất. Ngài cầm bảy ổ bánh, tạ ơn, rồi bẻ chúng ra. Ngài trao cho các môn đồ đem cho đoàn dân và họ đi phân phát cho mọi người.

⁷Họ cũng có mấy con cá nhỏ nên, sau khi tạ ơn về chúng, Ngài cũng truyền cho các môn đồ đi phân phát cá.⁸Mọi người ăn và được no nê. Họ thu lượm những mảnh vụn còn thừa lại được bảy giỏ lớn.⁹Có khoảng bốn ngàn người tại đó. Rồi Ngài cho họ ra về.¹⁰Tức thì, Ngài vào thuyền cùng các môn đồ và họ đi đến vùng Đa-ma-nu-tha.

¹¹Có những người Pha-ri-si đến và bắt đầu tranh luận với Ngài. Họ muốn tìm ở Ngài một dấu lạ từ trời, để thử Ngài.¹²Ngài than thở trong lòng và nói: “Vì sao thế hệ này lại đi tìm dấu lạ? Tôi nói thật cho các ông biết, thế hệ này sẽ chẳng nhận được dấu lạ nào đâu.”¹³Rồi Ngài rời khỏi họ, vào thuyền trở lại và đi sang phía bờ bên kia.

¹⁴Khi đó, các môn đồ quên đem bánh theo. Họ chỉ có vòn vện một ổ bánh ở trên thuyền mà thôi.¹⁵Ngài cảnh báo họ và nói rằng: “Hãy thận trọng và đề phòng men của người Pha-ri-si cũng như men của đảng Hê-rốt.”

¹⁶Các môn đồ bàn cãi với nhau: “Đó là do chúng ta không có bánh.”

¹⁷Chúa Giê-xu biết điều này, nên Ngài nói với họ rằng: “Sao anh em lại bàn cãi chuyện không có bánh ở đây? Anh em vẫn chưa lĩnh hội được sao? Anh em vẫn chưa hiểu sao? Phải chăng lòng anh em lại trở nên chậm hiểu như vậy?

¹⁸Anh em có mắt mà không thấy sao? Anh em có tai, mà không nghe sao? Anh em không nhớ sao?”¹⁹Khi thầy bẻ năm ổ bánh giữa năm ngàn người thì anh em đã thu được bao nhiêu giỏ bánh vụn?” Họ đáp lời Ngài: “Thưa, mười hai giỏ.”

²⁰“Rồi khi thầy bẻ bảy ổ bánh giữa bốn ngàn người thì anh em đã thu gom được mấy giỏ đầy?” Họ đáp lời Ngài: “Thưa, bảy giỏ.”²¹Ngài lại hỏi: “Anh em vẫn chưa hiểu sao?”

²²Họ đến Bết-sai-đa. Dân chúng tại đó đem đến cho Ngài một người mù và cầu xin Ngài chạm đến anh.²³Chúa Giê-xu cầm tay anh mù và dắt anh ra bên ngoài làng. Sau khi nhổ nước bọt lên mắt anh và đặt tay lên anh, Ngài hỏi anh ta: “Anh có thấy gì không?”

²⁴Anh nhìn lên rồi nói: “Tôi thấy người ta trông giống những cái cây biết đi.”²⁵Rồi Ngài lại đặt tay lên mắt anh và anh mở mắt ra, thị lực của anh đã được phục hồi và anh nhìn thấy mọi thứ rõ ràng.

²⁶Chúa Giê-xu cho anh về và dặn rằng: “Đừng đi vào thị trấn.”

²⁷Chúa Giê-xu cùng các môn đồ đi vào các làng mạc thuộc Sê-sa-rê Phi-líp. Trên đường đi, Ngài hỏi các môn đồ: “Dân chúng nói thầy là ai?”²⁸Họ đáp lời Ngài và nói: “Giăng Báp-tít. Số khác thì nói là ‘Ê-li’ và số khác thì nói là ‘một trong các nhà tiên tri.’”

²⁹Ngài hỏi họ: “Nhưng anh em thì nói thầy là ai?” Phi-e-rơ thưa với Chúa: “Ngài là Đấng Christ.”

³⁰Chúa Giê-xu căn dặn họ đừng nói cho ai biết về Ngài.

³¹Ngài bắt đầu dạy họ rằng Con Người phải chịu nhiều đau khổ, sẽ bị các trưởng lão, các thầy tế lễ cả và thầy dạy luật loại bỏ và sẽ bị giết chết, và sau ba ngày sẽ sống lại.³²Ngài nói rõ điều này. Sau đó, Phi-e-rơ đem Ngài riêng ra và bắt đầu trách cứ Ngài.

³³Nhưng Chúa Giê-xu quay lại nhìn các môn đồ và rồi khiển trách Phi-e-rơ, rằng: “Này Sa-tan, hãy lui ra đằng sau ta! Anh không màng đến việc của Đức Chúa Trời, mà chỉ quan tâm đến những việc của con người.”

³⁴Rồi Ngài gọi đoàn dân cùng các môn đồ lại, và Ngài nói với họ: “Nếu ai muốn đi theo Thầy thì người đó phải từ bỏ bản thân, vác thập tự của mình mà đi theo Thầy.

³⁵Vì ai muốn cứu sự sống mình sẽ mất nó, còn ai vì cơ Thầy và vì Phúc âm mà đánh mất sự sống mình, thì sẽ cứu lại được.

³⁶Nếu người nào được cả thế giới nhưng lại mất đi sự sống mình thì người đó được lợi gì?”³⁷Người đó có thể lấy gì để đổi lấy sự sống của mình?

³⁸Bất cứ ai xấu hổ về Thầy và những lời của Thầy ở giữa thế hệ gian dân và tội lỗi này, thì Con Người cũng sẽ xấu hổ về người đó khi Ngài đến trong vinh quang của Cha Ngài cùng với các thiên sứ thánh.”

9 ¹Ngài nói với họ rằng: “Thầy nói thật cho anh em biết, một số anh em đang đứng đây sẽ không nếm trải sự chết trước khi nhìn thấy vương quốc của Đức Chúa Trời đến với năng quyền.”

²Sáu ngày sau, Chúa Giê-xu chỉ đem Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng đi cùng Ngài lên một ngọn núi cao. Tại đó Ngài biến hình trước mặt họ.³Áo Ngài sáng rực và trắng tinh, trắng hơn bất kỳ người thợ nhuộm nào ở trần gian này có thể tẩy được.

⁴Rồi Ê-li cùng Môi-se hiện ra với họ, và trò chuyện với Chúa Giê-xu.⁵Phi-e-rơ đáp lời và nói với Chúa Giê-xu: “Thưa thầy, chúng ta ở đây thật tốt lắm, thế nên chúng ta sẽ dựng ba căn lều, một cho thầy, một cho Môi-se và một cho Ê-li.”⁶(Vì Phi-e-rơ không biết mình nên nói gì, bởi cả ba người đều khiếp sợ.)

⁷Có một đám mây xuất hiện bao lấy họ. Rồi từ giữa đám mây phát ra tiếng nói rằng: “Đây là Con yêu dấu ta. Hãy nghe lời người.”⁸Bất chợt, khi họ nhìn quanh, họ không còn thấy bất cứ ai khác ở với mình trừ ra Chúa Giê-xu.

⁹Khi từ trên núi xuống, Ngài dặn họ không được nói cho ai biết những gì họ đã thấy cho đến khi Con Người từ cõi chết sống lại.¹⁰Vì vậy, họ giữ kín việc xảy ra, nhưng lại bàn luận với nhau xem “từ cõi chết sống lại” nghĩa là thế nào.

¹¹Họ hỏi Ngài: “Vì sao các thầy dạy luật nói Ê-li phải đến trước?”

¹²Ngài đáp: “Ê-li quả có đến trước để khôi phục lại mọi thứ. Vậy, sao lại có lời chép rằng Con Người phải chịu nhiều đau khổ và sẽ bị ghét bỏ?”¹³Nhưng thầy nói cho anh em biết là Ê-li đã đến rồi và họ đã đãi người theo cách họ muốn, y như Kinh thánh đã nói về người.”

¹⁴Khi họ trở lại chỗ các môn đồ thì họ thấy một đám rất đông dân chúng vây quanh các môn đồ còn lại và các thầy dạy luật đang tranh luận với họ.¹⁵Khi trông thấy Chúa Giê-xu, cả đám đông đều kinh ngạc và chạy đến chào đón Ngài.¹⁶Ngài hỏi các môn đồ: “Anh em tranh luận với họ về việc gì vậy?”

¹⁷Một người trong đám đông đáp lời Ngài: “Thưa thầy, tôi đem đứa con trai đến cho thầy; nó bị quỷ ám khiến nó không thể nói được,¹⁸quỷ khiến nó lên cơn co giật và vật nó xuống đất; nó sùi bọt mép, nghiêng rãng và sau đó cứng đờ. Tôi đã xin các môn đồ thầy đuổi nó ra khỏi cháu, nhưng họ không đuổi được.”

¹⁹Ngài đáp lại họ rằng: “Thế hệ vô tín này, tôi sẽ phải ở với các người bao lâu nữa đây? Tôi sẽ chịu đựng các người bao lâu đây? Hãy đem nó đến cho tôi.”

²⁰Họ đem cậu bé đến cho Ngài. Khi tà linh trông thấy Chúa Giê-xu, nó lập tức khiến cậu lên cơn co giật. Cậu bé ngã xuống đất và sùi bọt mép.²¹Chúa Giê-xu hỏi người cha: “Cháu nó bị thế này bao lâu rồi?” Người cha đáp: “Từ khi còn bé.”²²Quý vẫn thường xô nó vào lửa hoặc xuống nước cố để giết nó đi. Nếu thầy làm được gì, xin thầy thương xót và giúp cho chúng tôi.”

²³Chúa Giê-xu nói với ông: “Nếu thầy có thể ư? Đối với người có lòng tin thì mọi việc đều có thể.”

²⁴Lập tức, người cha của cậu bé la lên và nói rằng: “Tôi tin! Xin thầy giúp cho lòng vô tín của tôi!”

²⁵Khi Chúa Giê-xu thấy đám đông chạy đến cùng họ, Ngài quở tà linh và nói rằng: “Tà linh câm và điếc kia, ta truyền cho mày hãy ra khỏi cậu bé và không bao giờ được nhập vào nó nữa.”

²⁶Nó la lớn và vật mạnh cậu bé rồi ra khỏi. Cậu bé trông giống như đã chết, nhiều người nói rằng: “Nó đã chết rồi.”²⁷Nhưng Chúa Giê-xu cầm tay đỡ cậu dậy và cậu bé đứng dậy.

²⁸Khi Chúa Giê-xu vào nhà, các môn đồ hỏi riêng Ngài: “Vì sao chúng tôi không đuổi được quỷ này ra?”

²⁹Ngài nói với họ rằng: “Nếu không cầu nguyện thì không thể đuổi thứ quỷ ấy được.”

³⁰Họ đi ra từ đó và băng qua xứ Ga-li-lê. Chúa Giê-xu không muốn ai biết họ đang ở đâu,³¹vì Ngài đang dạy dỗ các môn đồ. Ngài nói với họ: “Con Người sẽ bị nộp vào tay người ta và họ sẽ giết chết Ngài. Sau khi chết đi ba ngày thì Ngài sẽ sống lại.”³²Nhưng họ không hiểu lời nói đó và họ cũng sợ không dám hỏi Ngài.

³³Họ đi đến Ca-bê-na-um. Khi đã vào nhà, Ngài hỏi các môn đồ: “Anh em đang bàn luận với nhau chuyện gì lúc đi đường vậy?”³⁴Nhưng họ im lặng. Vì trên đường đi họ đã tranh luận với nhau về việc ai là lớn nhất.³⁵Ngài ngồi xuống gọi mười hai sứ đồ lại và nói với họ: “Nếu ai muốn làm đầu, thì người đó phải trở nên cuối và là tôi tớ cho mọi người.”

³⁶Ngài đem một đứa bé đặt nó ngay giữa họ. Ngài bế nó trên tay và nói với họ: “Ai nhân danh thầy tiếp một đứa trẻ như thế này tức là người đó đang tiếp thầy; và ai tiếp thầy thì người đó không chỉ tiếp một mình thầy, mà tiếp luôn cả Đấng đã sai phái thầy.”

³⁸Giăng nói với Ngài: “Thưa thầy, chúng tôi thấy có người nhân danh thầy đuổi quỷ và chúng tôi đã ngăn người đó lại, vì người đó không đi theo chúng ta.”

³⁹Nhưng Chúa Giê-xu đáp: “Đừng ngăn người đó làm gì, vì không ai có thể nhân danh thầy làm phép lạ rồi lại sớm quay sang nói bất cứ điều gì xấu về thầy đâu.

⁴⁰Ai không chống lại chúng ta tức là thuận với chúng ta.⁴¹Ai cho anh em uống một tách nước vì anh em thuộc về Đấng Christ thì, thầy nói thật với anh em, người đó sẽ không mất phần thưởng của mình.

⁴²Người nào gây cho một trong số những đứa bé này, là người đã tin nơi thầy đây phạm tội, thì thà buộc cối đá lớn vào cổ rồi ném hẳn xuống biển còn tốt hơn cho hẳn.⁴³Nếu bàn tay anh em gây cho anh em phạm tội thì hãy chặt nó đi. Thà anh em mất một tay mà được bước vào sự sống còn hơn có đủ cả hai tay mà phải đi vào hỏa ngục, vào trong nơi lửa chẳng hề tắt.⁴⁴

⁴⁵Nếu bàn chân anh em gây cho anh em phạm tội thì hãy chặt nó đi. Thà anh em cụt một chân mà được bước vào sự sống còn hơn có đủ cả hai chân mà bị ném vào hỏa ngục.⁴⁶

⁴⁷Nếu mắt anh em gây cho anh em phạm tội, hãy móc nó ra. Thà anh em chột mắt mà được bước vào vương quốc của Đức Chúa Trời, hơn là có đủ hai mắt mà bị ném vào hỏa ngục.⁴⁸là nơi sâu bọ của nó không chết và lửa thì không hề tắt.

⁴⁹Vì mọi người sẽ bị muối bằng lửa.⁵⁰Muối thì hữu ích, nhưng nếu muối đã mất đi vị mặn thì làm sao anh em có thể làm cho mặn lại được? Hãy giữ muối giữa vòng anh em và sống hòa thuận với nhau.”

¹Các bản văn cổ đáng tin cậy nhất không có câu này ở câu 44 và 46 “là nơi sâu bọ của nó không chết và lửa không bao giờ tắt.”

²Xem ghi chú ở câu 44.

10¹Chúa Giê-xu rời nơi đó và đi đến vùng Giu-đê và vùng đất bên kia sông Giô-đanh. Lại có rất đông dân chúng đến với Ngài. Ngài lại dạy bảo họ như Ngài vẫn thường làm.²Những người Pha-ri-si đến để thử Ngài và hỏi rằng: “Luật pháp có cho phép chồng ly dị vợ không?”

³Ngài đáp: “Môi-se dạy các ông thế nào?”

⁴Họ đáp: “Môi-se cho phép người chồng viết một tờ chứng ly dị rồi để cho nàng đi.”

⁵Chúa Giê-xu nói với họ: “Đó là vì lòng chai đá của các ông mà Môi-se đã viết ra điều luật đó.⁶Nhưng từ thuở ban đầu của cuộc sáng tạo, ‘Đức Chúa Trời chỉ làm nên một người nam và một người nữ mà thôi.’

⁷Vì lý do này, người nam sẽ lìa cha mẹ mà gắn bó với vợ mình,⁸và hai người sẽ trở nên một thịt.’ Cho nên, họ không còn là hai nữa, mà chỉ là một.”⁹Vì vậy, điều gì mà Đức Chúa Trời đã kết hiệp lại thì đừng ai phân rẽ nó ra.”

¹⁰Khi họ đã vào nhà, các môn đồ hỏi lại Ngài về vấn đề này.¹¹Ngài nói với họ: “Người nào ly dị vợ và đi cưới một phụ nữ khác thì phạm tội ngoại tình đối với vợ mình.”¹²Và nếu người vợ ly dị chồng rồi đi lấy người đàn ông khác, thì cũng phạm tội ngoại tình.”

¹³Người ta đem đến cho Ngài những đứa trẻ nhỏ để Ngài có thể đặt tay lên chúng, nhưng các môn đồ khiển trách họ.

¹⁴Nhưng khi Chúa Giê-xu biết điều đó, Ngài rất không vừa lòng và nói với họ: “Hãy để cho trẻ nhỏ đến với thầy, đừng ngăn cấm chúng, vì những đứa trẻ này thuộc về vương quốc của Đức Chúa Trời.

¹⁵Thầy nói thật với anh em, ai không tiếp nhận vương quốc Đức Chúa Trời như một đứa trẻ nhỏ thì chắc chắn sẽ không được bước vào đó.”¹⁶Rồi Ngài bế những đứa trẻ lên đặt tay trên chúng mà chúc phúc cho.

¹⁷Khi Ngài bắt đầu lên đường, có một người chạy đến quỳ xuống trước mặt Ngài và hỏi: “Thưa thầy nhân lành, tôi phải làm gì để được hưởng sự sống vĩnh hằng?”

¹⁸Chúa Giê-xu đáp: “Sao anh gọi tôi là nhân lành? Chẳng ai nhân lành ngoại trừ một mình Đức Chúa Trời.¹⁹Anh biết các điều răn như ‘chớ giết người, chớ phạm tội tà dâm, chớ trộm cắp, chớ làm chứng dối, chớ lường gạt, hãy tôn kính cha mẹ.’”

²⁰Anh này đáp: “Thưa thầy, mọi điều đó tôi đã tuân giữ từ khi còn nhỏ.”

²¹Chúa Giê-xu nhìn anh và thấy thương cho anh. Ngài nói với anh: “Anh còn thiếu một thứ. Anh phải bán hết mọi thứ mình có mà đem cho người nghèo, rồi anh sẽ có kho báu ở trên trời. Sau đó, hãy đến và đi theo thầy.”²²Nhưng anh ta trở nên chán nản vì cơ câu nói này; anh rất buồn và bỏ đi, vì anh có nhiều tài sản lắm.

²³Chúa Giê-xu nhìn xung quanh và nói với các môn đồ của mình rằng: “Người giàu bước vào vương quốc Đức Chúa Trời thật khó biết bao!”²⁴Các môn đồ lấy làm ngạc nhiên khi nghe những lời đó của Ngài. Nhưng Chúa Giê-xu lại nói với họ: “Các con ơi, vào được vương quốc của Đức Chúa Trời khó lắm!”²⁵Con lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giàu bước vào vương quốc Đức Chúa Trời.”

²⁶Họ vô cùng sửng sốt và hỏi nhau: “Vậy thì ai có thể được cứu đây?”

²⁷Chúa Giê-xu nhìn họ rồi đáp: “Với người ta thì không thể, nhưng với Đức Chúa Trời thì không như vậy. Vì Đức Chúa Trời làm được mọi sự.”

²⁸Phi-e-rơ bắt đầu nói với Ngài: “Thầy nhìn xem, chúng tôi đã bỏ mọi thứ mà đi theo thầy.”

²⁹Chúa Giê-xu đáp: “Thầy nói thật với anh em, không ai vì cơ thầy và vì cơ Phúc âm bỏ nhà cửa, anh em, chị em, cha mẹ, con cái, đất đai,³⁰mà lại không nhận lại được gấp trăm lần trong đời này về nhà cửa, anh em, chị em, mẹ con, đất đai, cùng với sự bách hại và sự sống đời đời ở đời sau.”³¹Nhưng có nhiều người ở hàng đầu sẽ xuống cuối, và người ở dưới cuối sẽ lên đầu.”

³²Họ đang trên đường lên Giê-ru-sa-lem, và Chúa Giê-xu đi trước họ. Các môn đồ thì ngạc nhiên, còn những người đi theo sau thì sợ hãi. Rồi Chúa Giê-xu lại đem các môn đồ riêng ra và bắt đầu nói cho họ biết những việc sắp xảy đến cho Ngài:

³³“Anh em xem, chúng ta đang đi lên Giê-ru-sa-lem, ở đó Con Người sẽ bị giao nộp cho các thầy tế lễ cả và thầy dạy luật. Họ sẽ kết Ngài tội chết và giao nộp Ngài vào tay người ngoại quốc.”³⁴Họ sẽ nhạo cười Ngài, phỉ nhổ vào Ngài, đánh đòn Ngài, rồi tử hình Ngài. Nhưng sau ba ngày Ngài sẽ sống lại.”

³⁵Gia-cơ và Giăng, hai con trai của Xê-bê-đê, đến với Ngài và thưa: “Thưa thầy, chúng tôi muốn thầy ban cho chúng tôi điều chúng tôi xin.”

³⁶Ngài hỏi họ: “Anh em muốn thầy làm gì cho anh em?”

³⁷Họ thưa: “Xin cho phép chúng tôi được ngồi với thầy trong vinh quang của thầy, một người ngồi bên phải của thầy và người kia ngồi bên trái.”

³⁸Nhưng Chúa Giê-xu đáp lời họ rằng: “Anh em không biết mình đang xin điều gì. Anh em có thể uống chén mà thầy sẽ uống, hoặc chịu báp-têm mà thầy phải chịu, hay không?”

³⁹Họ đáp: “Chúng tôi có thể.” Chúa Giê-xu nói với họ: “Anh em sẽ uống chén thầy uống. Anh em cũng sẽ chịu báp-têm mà thầy chịu.”⁴⁰Nhưng việc ai sẽ ngồi bên phải hay bên trái của thầy không phải do thầy quyết định, nhưng vị trí đó sẽ dành cho người đã được chuẩn bị.”

⁴¹Khi mười môn đồ còn lại nghe biết việc này, họ bắt đầu nổi giận cùng Gia-cơ và Giăng.⁴²Chúa Giê-xu gọi họ đến và nói: “Anh em biết những người được kể là người cai trị trong các dân tộc khác thì thống trị dân chúng và những nhân vật quan trọng thì sử dụng quyền hành trên mọi người.

⁴³Nhưng trong anh em thì không phải vậy. Ai muốn làm lớn giữa vòng anh em thì phải làm người phục vụ anh em,⁴⁴và ai muốn làm đầu giữa vòng anh em thì phải làm nô lệ cho mọi người.⁴⁵Vì Con Người không đến để được phục vụ, nhưng để phục vụ và hy sinh mạng sống để chuộc cho nhiều người.”

⁴⁶Họ đến thành Giê-ri-cô. Khi Ngài cùng các môn đồ và đoàn dân đông rời khỏi Giê-ri-cô thì có một người tên Ba-ti-mê, con trai của Ti-mê, là kẻ ăn xin bị mù ngồi bên đường.⁴⁷Khi anh nghe biết rằng đó là Chúa Giê-xu người Na-xa-rét, anh bắt đầu la lớn tiếng và nói rằng: “Ôi Giê-xu, Con vua Đa-vít, xin thương xót tôi!”⁴⁸Nhiều người la anh mù này, bảo anh hãy nín đi. Nhưng anh càng la lớn hơn nữa: “Con vua Đa-vít ôi, xin thương xót tôi với!”

⁴⁹Chúa Giê-xu dừng lại và cho gọi anh ta đến. Họ gọi anh mù và nói: “Hãy can đảm lên! Hãy đứng dậy đi! Thầy đang gọi anh đó.”⁵⁰Anh ném áo sang một bên, đứng bật dậy và đi đến Chúa Giê-xu.

⁵¹Chúa Giê-xu hỏi anh rằng: “Anh muốn tôi làm gì cho anh đây?” Anh mù đáp: “Thưa thầy, tôi muốn được sáng mắt.”

⁵²Chúa Giê-xu nói với anh rằng: “Hãy đi. Đức tin của anh đã chữa lành cho anh.” Tức thì, anh được sáng mắt và đi theo Ngài trên đường.

11 ¹Đang khi họ đi đến Giê-ru-sa-lem, họ đến gần Bê-pha-giê và Bê-tha-ni, tại núi Ô-li-ve, Chúa Giê-xu sai hai môn đồ²và nói rằng: “Hãy đi vào ngôi làng trước mặt. Vừa khi anh em vào làng, anh em sẽ thấy một con lừa con chưa từng có ai cưỡi. Hãy tháo dây buộc và đem nó về cho thầy.³Nếu có ai hỏi anh em: ‘Vì sao các anh làm vậy?’ thì hãy đáp: ‘Chúa cần dùng nó và Ngài sẽ gửi trả lại ngay.’”

⁴Họ đi và thấy con lừa con bị buộc ở nơi cửa bên ngoài con đường chính, nên họ mở dây buộc nó.⁵Có mấy người đứng đó hỏi họ: “Các ông mở dây lừa con đó làm gì vậy?”⁶Họ đáp lời họ y như Chúa Giê-xu đã dặn và những người kia để cho họ đi.

⁷Hai môn đồ đem lừa về cho Chúa Giê-xu rồi trải áo mình trên lưng lừa để Chúa Giê-xu có thể cưỡi nó.⁸Nhiều người trải áo của mình trên đường, số khác trải các nhánh cây mà họ đã chặt ở ngoài đồng.⁹Những người đi trước Ngài lẫn những kẻ đi theo sau đều hô to rằng: “Hô-sa-na! Phước cho Đấng nhân danh Chúa mà đến.¹⁰Phước cho vương quốc sẽ đến của tổ phụ Đa-vít chúng ta! Hô-sa-na ở nơi chí cao!”

¹¹Chúa Giê-xu vào Giê-ru-sa-lem và đi đến đền thờ, Ngài nhìn mọi thứ xung quanh. Lúc đó trời đã tối, nên Ngài cùng mười hai môn đồ đi ra làng Bê-tha-ni.

¹²Ngày hôm sau, khi họ từ Bê-tha-ni quay trở lại thì Ngài cảm thấy đói.

¹³Nhìn thấy ở đằng xa có một cây vả có nhiều lá, nên Ngài đi đến để xem có trái nào ở trên cây không. Nhưng khi đến Ngài chỉ thấy lá mà thôi, vì lúc đó chưa phải là mùa vả.¹⁴Ngài nói với cây vả: “Sẽ chẳng có ai ăn trái của mày nữa.” Các môn đồ đều nghe điều đó.

¹⁵Khi họ đến Giê-ru-sa-lem, Ngài đi vào đền thờ và bắt đầu đuổi hết những người buôn bán trong đền thờ ra. Ngài lật đổ bàn của người đổi tiền và ghế ngồi của những người bán bồ câu.¹⁶Ngài không cho phép ai mang bất cứ thứ gì có thể mua bán được vào trong đền thờ.

¹⁷Ngài dạy họ rằng: “Không phải có lời chép rằng: ‘Nhà ta sẽ được gọi là nhà cầu nguyện cho mọi dân tộc’ sao? Nhưng các người đã biến nó thành ra hang của trộm cướp.”¹⁸Các thầy tế lễ cả và thầy dạy luật nghe lời Ngài nói và tìm cách để giết Ngài đi. Vì họ sợ Ngài, bởi cả đám đông đều ngạc nhiên về lời dạy của Ngài.¹⁹Cứ đến chiều tối thì Chúa cùng môn đồ rời khỏi thành phố.

²⁰Đến sáng, lúc họ đi ngang qua cây vả thì thấy cây đã khô tận gốc.²¹Phi-e-rơ nhớ lại và nói: “Thưa thầy, nhìn kia! Cây vả bị thầy rủa đã khô héo rồi.”

²²Chúa Giê-xu đáp: “Phải có đức tin nơi Đức Chúa Trời.”²³Thầy nói thật với anh em, ai nói với quả núi này rằng: ‘Hãy đứng

lên và tự ném mình xuống biển đi,’ và nếu người đó không có chút nghi ngờ nào trong lòng nhưng tin điều mình nói sẽ xảy ra, thì Đức Chúa Trời sẽ thực hiện việc đó.

²⁴Cho nên, thầy nói cho anh em biết, mọi việc anh em cầu nguyện và xin, hãy tin rằng anh em sẽ nhận được, thì điều đó sẽ là của anh em.²⁵Nhưng khi anh em đứng cầu nguyện, anh em phải tha thứ bất cứ điều gì còn vướng mắt với người khác, để Cha của anh em ở trên trời cũng tha thứ những vi phạm của anh em.²⁶ ¹

²⁷Họ lại đến Giê-ru-sa-lem. Khi Chúa Giê-xu đang đi vào đền thờ, thì có các thầy tế lễ cả, thầy dạy luật cùng các trưởng lão đến.²⁸Họ hỏi Ngài: “Dựa vào thẩm quyền nào mà ông làm những việc này? Ai trao cho ông quyền để làm các việc ấy?”

²⁹Chúa Giê-xu đáp: “Tôi sẽ hỏi các ông một câu. Hãy trả lời cho tôi, rồi tôi sẽ cho các ông biết bởi thẩm quyền nào mà tôi làm các việc này.³⁰Phép báp-têm của Giăng phát xuất từ trời hay từ con người? Hãy trả lời cho tôi biết.

³¹Họ bàn luận và tranh cãi với nhau rằng: “Nếu chúng ta nói: ‘Từ trời’ thì hẳn ta sẽ hỏi: ‘Vậy sao các ông không tin Giăng?’³²Còn nếu chúng ta đáp: ‘Từ con người’ thì...” Họ sợ dân chúng, vì ai cũng tin rằng Giăng là nhà tiên tri.³³Vậy nên họ đáp lại Chúa Giê-xu rằng: “Chúng tôi không biết.” Thế là Chúa nói với họ: “Tôi cũng sẽ không cho các ông biết tôi cậy thẩm quyền nào để làm những việc này.”

¹Các cổ bản đáng tin cậy nhất lược bỏ câu này (tham khảo Ma-thi-ơ 6: 15). Mác 11: 26 Nhưng nếu anh em không tha thứ thì Cha của anh em ở trên trời cũng sẽ không tha cho những tội lỗi của anh em.

12 ¹Rồi Chúa Giê-xu bắt đầu dạy họ bằng những ẩn dụ. Ngài nói: “Có người kia trồng một vườn nho, dựng rào xung quanh và đào một hầm ép rượu. Ông cũng xây một cái tháp và rồi cho những người trồng nho thuê lại vườn. Sau đó ông lên đường đi xa.²Vào đúng thời điểm, ông sai một đầy tớ đến cùng những người trồng nho để lấy một phần trái từ vườn nho.³Nhưng mấy người kia bắt anh ta, đánh đập rồi đuổi anh về tay không.⁴Chủ vườn sai một đầy tớ khác đến, nhưng họ khiến đầu anh bị thương tích và sỉ nhục anh.⁵Người chủ lại sai thêm một đầy tớ khác nữa và người này bị họ giết đi. Họ đối xử với nhiều người khác cũng như vậy, người thì bị đánh đập còn kẻ thì bị họ giết chết.

⁶Nhưng người chủ vẫn còn một người nữa để sai đến, đó là đứa con trai yêu dấu của ông. Đây là người cuối cùng mà ông sai đến với họ. Ông nghĩ: “Họ sẽ tôn trọng con trai của mình.”⁷Nhưng những người thuê vườn này bàn với nhau: “Thằng này là người thừa kế. Nào, hãy giết hắn đi, rồi tài sản sẽ thuộc về chúng ta.”

⁸Họ bắt anh, giết đi, rồi liệng xác anh ra bên ngoài vườn nho.⁹Vậy, chủ vườn nho sẽ làm gì đây? Ông sẽ đến và tiêu diệt hết những kẻ trồng nho đó và giao vườn nho lại cho những người khác.

¹⁰Các ông chưa đọc lời này trong Kinh thánh sao? ‘Viên đá bị thợ xây nhà loại bỏ, đã trở thành đá viên đá góc nhà.’¹¹Điều này đến từ Chúa và là việc diệu kỳ trong mắt chúng ta.”

¹²Họ tìm cách bắt Chúa Giê-xu, vì họ biết rằng Ngài dạy ẩn dụ đó để chống lại họ, nhưng họ lại sợ đám đông dân chúng. Thế nên họ bỏ Ngài đi.

¹³Sau đó, họ phái đến mấy người Pha-ri-si và người thuộc đảng Hê-rốt để gài bẫy Ngài trong lời nói.¹⁴Khi đến, họ nói với Ngài rằng: “Thưa thầy, chúng tôi biết thầy chẳng lưu tâm đến ý kiến của ai cả và cũng không tỏ ra thiên vị người nào. Thầy thật sự dạy bảo người ta đường lối của Đức Chúa Trời. Vậy việc đóng thuế cho Sê-sa là đúng hay sai? Chúng tôi nên hay không nên đóng?”

¹⁵Nhưng Chúa Giê-xu biết trò giả tạo của họ nên nói với họ rằng: “Sao các ông lại thử tôi làm gì? Hãy đem cho tôi xem một đồng đơ-ni-ê.”

¹⁶Họ đem một đồng tiền đến cho Chúa. Ngài hỏi họ: “Hình và tên hiệu này là của ai đây?” Họ đáp: “Của Sê-sa.”

¹⁷Chúa Giê-xu nói: “Hãy trả cho Sê-sa những gì thuộc về Sê-sa, và trả cho Đức Chúa Trời những gì thuộc về Đức Chúa Trời.” Họ rất ngạc nhiên về Ngài.

¹⁸Kể đó có những người Sa-đu-sê đến; họ là những người nói rằng không có sự sống lại. Họ hỏi Ngài:¹⁹“Thưa thầy, Môi-se có dạy chúng ta rằng: ‘Nếu anh của một người qua đời để lại người vợ góa nhưng chưa có con, thì người đó phải lấy người vợ của anh mình và sinh con cho anh của mình.’

²⁰Có bảy anh em nọ, người anh cả lấy vợ rồi chết, không có con.²¹Người thứ hai cưới chị dâu, rồi chết, cũng không có con. Đến người thứ ba cũng vậy.²²Cho đến người thứ bảy cũng chết không con. Cuối cùng, người phụ nữ cũng chết.²³Đến kỳ hồi sinh, khi mọi người đều sống lại, thì người phụ nữ kia là vợ của ai? Vì cả bảy anh em đều lấy cô ta làm vợ.

²⁴Chúa Giê-xu đáp: “Chẳng phải đây là lý do khiến các ông sai lầm sao, vì các ông không hiểu Kinh thánh cũng như quyền năng của Đức Chúa Trời?²⁵Vì khi người ta từ cõi chết sống lại, thì họ không còn cưới gả nhưng họ sẽ giống như các thiên sứ ở trên trời vậy.

²⁶Còn về người chết được sống lại, các ông chưa đọc trong sách của Môi-se, trong phần ký thuật về bụi gai, về việc làm thế nào Đức Chúa Trời phán với ông và nói rằng: ‘Ta là Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Đức Chúa Trời của Y-sác, Đức Chúa Trời của Gia-cốp’ sao?²⁷Ngài không phải là Đức Chúa Trời của kẻ chết, mà là của người sống. Các ông thật sai lầm.”

²⁸Một trong số những thầy dạy luật đến và nghe phần bàn luận của họ, ông thấy Chúa đã trả lời họ cách khéo léo. Ông hỏi Ngài: “Điều răn nào là quan trọng nhất?”

²⁹Chúa Giê-xu đáp: “Điều răn quan trọng nhất là: ‘Hỡi Y-sơ-ra-ên, hãy nghe đây, Chúa, Đức Chúa Trời chúng ta, là Chúa duy nhất.’³⁰ Người phải hết lòng, hết linh hồn, hết trí và hết sức yêu mến Chúa là Đức Chúa Trời của người.’³¹ Còn đây là điều răn thứ hai: ‘Người phải yêu thương người khác như yêu bản thân mình.’ Chẳng có điều răn nào quan trọng hơn hai điều này.”

³²Thầy dạy luật đáp: “Đúng lắm, thưa thầy! Thầy nói rất đúng rằng Đức Chúa Trời là duy nhất, chẳng có chúa nào khác ngoài Ngài.³³ Yêu mến Ngài bằng cả tấm lòng, bằng cả sự hiểu biết, bằng cả sức lực và yêu thương người khác như yêu bản thân là quan trọng hơn gấp nhiều lần mọi của lễ thiêu và vật hiến tế.”

³⁴Khi Chúa Giê-xu thấy ông đáp lại một cách khôn ngoan như vậy, Ngài nói với ông: “Ông không còn xa nước Đức Chúa Trời đâu.” Sau đó, không ai dám hỏi Chúa Giê-xu bất cứ câu hỏi nào khác.

³⁵Trong khi Chúa Giê-xu đang dạy dỗ trong đền thờ, Ngài trả lời và lên tiếng hỏi họ: “Làm thế nào mà các thầy dạy luật lại nói rằng Đấng Christ là con vua Đa-vít?”³⁶Chính Đa-vít được Đức Thánh Linh cảm động đã nói rằng: ‘Chúa nói với Chúa tôi rằng, hãy ngồi bên phải của ta đây, cho đến khi ta khiến các kẻ thù của con làm bệ chân cho con.’³⁷Chính Đa-vít gọi Đấng Christ là ‘Chúa,’ thì làm sao Ngài có thể là con của Đa-vít được?” Đoàn dân đông nghe Ngài giảng dạy cách thích thú.

³⁸Trong sự dạy dỗ của Ngài, Chúa Giê-xu nói: “Hãy cẩn thận đối với các thầy dạy luật, là những người muốn mặc áo đẹp đi đây đi đó, thích người ta chào mình nơi phố chợ³⁹ và thích ngồi những chỗ quan trọng trong các nhà hội cũng như tại đám tiệc.⁴⁰ Họ cũng nuốt nhà của các góa phụ và cầu nguyện dài dòng cho người ta thấy. Những người này sẽ bị hình phạt nặng nề hơn.”

⁴¹Rồi Chúa Giê-xu ngồi xuống đối diện chỗ để hộp đựng tiền dâng trong khu vực đền thờ; Ngài quan sát mọi người khi họ bỏ tiền vào trong hộp. Nhiều người giàu bỏ vào đó những khoản tiền lớn.⁴²Rồi có một góa phụ đến bỏ vào hai đồng tiền nhỏ tương đương một xu.

⁴³Chúa Giê-xu gọi các môn đồ lại và nói với họ: “Thầy nói thật với anh em, người góa phụ nghèo này đã dâng nhiều hơn tất cả những người đã bỏ tiền vào rương.”⁴⁴Vì tất cả họ chỉ dâng từ của dư mình có. Nhưng người góa phụ này, trong cảnh nghèo khó, đã dâng hết số tiền bà có để nuôi sống mình.”

13 ¹Khi Chúa Giê-xu đang rời khỏi đền thờ, một trong các môn đồ nói với Ngài: “Thưa thầy, hãy nhìn xem các tảng đá và những tòa nhà tuyệt vời này!”²Ngài nói với họ: “Anh em có thấy các tòa nhà vĩ đại kia không? Sẽ chẳng còn khối đá nào chồng trên khối đá nào mà không bị phá đổ xuống.”

³Khi Ngài ngồi trên núi Ô-li-ve đối ngang đền thờ, Phi-e-rơ, Gia-cơ, Giăng và Anh-rê đến hỏi riêng Ngài:⁴“Xin cho chúng tôi biết khi nào các việc ấy sẽ xảy ra? Đâu là dấu hiệu báo trước các việc ấy sắp xảy ra?”

⁵Chúa Giê-xu bắt đầu nói cho họ: “Hãy cẩn thận đừng để ai dẫn dắt anh em đi sai lạc.⁶Nhiều kẻ sẽ mạo danh thầy đến nói rằng: ‘Thầy đây,’ và họ sẽ dụ dỗ nhiều người đi sai lạc.

⁷Khi anh em nghe tin về chiến sự và tin đồn về chiến tranh thì đừng lo sợ; những việc này phải xảy ra, nhưng chưa phải là cuối cùng.⁸Vì dân tộc này sẽ nổi dậy chống lại dân tộc kia, nước này chống lại nước khác. Sẽ có động đất ở nhiều nơi và nạn đói nữa. Tất cả những điều này chỉ là phần mở đầu cơn đau chuyển dạ.

⁹Hãy cảnh giác. Người ta sẽ nộp anh em cho các hội đồng và anh em sẽ bị đánh đập trong các nhà hội. Anh em sẽ phải đứng trước các lãnh đạo và các vua vì cơ thầy, như là lời làm chứng cho họ.¹⁰Nhưng Phúc âm phải được rao giảng cho mọi dân tộc trước nhất.

¹¹Khi họ bắt anh em và nộp anh em, đừng lo lắng về việc mình nên nói gì. Vì trong giờ đó, lời anh em cần nói sẽ được ban cho anh em; khi ấy không phải là anh em nói nữa, nhưng là Đức Thánh Linh.¹²Anh sẽ nộp em để bị giết đi, còn cha thì giao nộp con. Con cái sẽ nổi dậy chống nghịch cha mẹ và khiến họ phải chết.¹³Anh em sẽ bị mọi người thù ghét vì danh của thầy. Nhưng ai bền lòng cho đến cùng thì người đó sẽ được cứu.

¹⁴Khi anh em nhìn thấy sự ghê tởm khủng khiếp diễn ra ở nơi nó không nên có (hãy để người đọc hiểu), thì ai đang ở tại Giu-đê hãy chạy trốn lên núi,¹⁵ai ở trên mái nhà đừng xuống để vào nhà hoặc đem bất kỳ thứ gì ra khỏi nhà,¹⁶và ai đang ở ngoài đồng thì đừng trở về lấy áo khoát của mình.

¹⁷Thật khốn khổ cho các phụ nữ đang mang thai lúc ấy, cũng như những người có con nhỏ!¹⁸Hãy cầu nguyện để việc đó không xảy ra vào mùa đông.¹⁹Vì sẽ có hoạn nạn lớn chưa từng có từ thuở ban đầu, khi Đức Chúa Trời tạo dựng nên thế giới, cho đến nay và cũng sẽ không bao giờ có lại giống như vậy nữa.²⁰Nếu Chúa không rút ngắn những ngày đó thì sẽ chẳng có ai được cứu, nhưng vì có những người được chọn lựa, Ngài sẽ rút ngắn số ngày đó xuống.

²¹Khi đó, nếu ai nói với anh em: ‘Hãy xem, Đấng Christ đây!’ Hay: ‘Kìa, Ngài ở đằng kia!’ thì đừng tin.²²Vì Christ giả và tiên tri giả sẽ xuất hiện và sẽ làm những dấu lạ và các phép mầu để lừa dối ngay cả những người được chọn, nếu có thể.²³Hãy cảnh giác! Thầy đã cho anh em biết trước mọi việc rồi đó.

²⁴Nhưng sau cơn hoạn nạn vào những ngày ấy, mặt trời sẽ tối đen, mặt trăng sẽ không còn chiếu sáng,²⁵các ngôi sao trên bầu trời sẽ rơi rụng, và các thế lực trên trời sẽ rung động.²⁶Rồi người ta sẽ thấy Con Người đến giữa các đám mây với đại quyền vinh quang.²⁷Rồi Ngài sẽ sai các thiên sứ tập hợp lại những người được chọn từ bốn phương, từ cuối đất cho đến tận cùng biển.

²⁸Hãy học bài học từ cây vả. Vừa khi nhánh tươi lại và bắt đầu ra lá thì anh em biết mùa hạ đã gần.²⁹Cũng vậy, khi anh em thấy các việc này xảy ra thì anh em biết rằng Ngài đang ở gần, ở ngay ngoài cửa rồi.

³⁰Thầy nói thật với anh em, thế hệ này sẽ không qua đi cho đến khi những việc này xảy ra.³¹Trời và đất sẽ qua đi, nhưng những lời thầy nói sẽ không bao giờ qua đi.³²Nhưng về ngày và giờ đó thì không ai biết, thậm chí các thiên sứ trên trời, hay ngay cả Con Người, cũng không; chỉ có Cha biết mà thôi.

³³Hãy cảnh giác! Hãy canh chừng, vì anh em không biết khi nào giờ đó sẽ đến.³⁴Nó cũng giống như một người kia đi xa: ông rời khỏi nhà mình và đặt các đầy tớ trông coi nhà, mỗi người có công việc của mình. Ông cũng dặn người gác cửa phải thức canh.

³⁵Vì vậy, hãy canh chừng! Vì anh em không biết khi nào chủ nhà sẽ về đến, có thể là vào chiều tối, lúc nửa đêm, khi gà gáy hay trong buổi sáng sớm.³⁶Nếu Ngài đến bất ngờ, đừng để Ngài thấy anh em đang ngủ.³⁷Điều thầy nói với anh em thì thầy cũng nói cho mọi người: Hãy canh chừng!”

(Một số bản cổ văn viết là: Hãy tỉnh táo! Hãy canh chừng và cầu nguyện, vì...)

14 ¹Lúc đó là hai ngày trước lễ Vượt Qua và lễ Bánh Không Men. Các thầy tế lễ cả cùng các thầy dạy luật đang bàn tính cách nào để họ có thể lén lút bắt Chúa Giê-xu rồi giết Ngài đi.²Vì họ nói với nhau: “Không nên trong kỳ lễ, để tránh bạo loạn nổi lên trong dân chúng.”

³Trong lúc Chúa Giê-xu ở tại Bê-tha-ni, trong nhà của Si-môn người mắc bệnh hủi, đang khi Ngài ngồi vào bàn thì có một phụ nữ đến mang theo một chiếc bình bạch ngọc chứa dầu cam tùng nguyên chất rất đắt tiền. Chị đập bể chiếc lọ rồi đổ dầu lên đầu Ngài.⁴Nhưng có một số người nổi giận. Họ nói với nhau rằng: “Lý do nào lại phung phí như vậy?⁵Nước hoa này có thể được bán với giá hơn ba trăm đơ-ni-ê, rồi lấy tiền giúp kẻ nghèo kia mà.” Rồi họ trách cứ chị.

⁶Nhưng Chúa Giê-xu nói: “Hãy cho chị được yên. Sao các anh em lại gây khó chị vậy? Chị đã làm một việc tốt cho tôi.⁷Anh em luôn có người nghèo ở với mình, và bất cứ khi nào anh em muốn anh em có thể đối xử tốt với họ, nhưng các anh em sẽ không có thầy luôn luôn.⁸Chị đã làm những gì chị có thể làm: chị đã xúc xức thầy trước cho việc mai táng.⁹Tôi nói thật với các anh em, nơi nào trên thế giới này Phúc âm được rao giảng ra thì việc người phụ nữ này đã làm cũng sẽ được kể lại để nhớ đến chị.

¹⁰Sau đó Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, một trong mười hai môn đồ, đi đến các thầy tế lễ cả để nộp Chúa Giê-xu cho họ.¹¹Khi các thầy tế lễ cả nghe như vậy, họ rất mừng và hứa trả tiền cho hắn. Thế là hắn bắt đầu tìm cơ hội để giao nộp Ngài cho bọn họ.

¹²Vào ngày thứ nhất của kỳ lễ Bánh Không Men, khi người ta dâng sinh tế là chiên con lễ Vượt Qua, các môn đồ hỏi Ngài: “Thầy muốn chúng tôi đi sửa soạn để thầy ăn lễ Vượt qua ở đâu?”

¹³Ngài sai hai người trong số họ và nói rằng: “Hãy đi vào thành phố, sẽ có một người xách bình nước gặp anh em. Hãy đi theo anh ta.¹⁴Anh ta vào nhà nào thì hãy theo vào nhà đó rồi nói với chủ nhà, ‘Thầy hỏi: “Phòng khách nơi tôi sẽ ăn lễ Vượt qua với các môn đồ ở đâu?”’”

¹⁵Chủ nhà sẽ chỉ cho anh em một gian phòng lớn trên lầu đã sẵn đồ đạc. Hãy sửa soạn cho chúng ta ở đó.”¹⁶Hai môn đồ rời khỏi và đi vào thành phố; họ thấy mọi việc y như Ngài đã cho họ biết, rồi họ chuẩn bị bữa ăn lễ Vượt qua.

¹⁷Vào lúc chiều tối, Ngài đến cùng với mười hai môn đồ.

¹⁸Đang khi mọi người đang ngồi tại bàn và dùng bữa, Chúa Giê-xu nói: “Thầy nói thật với anh em, một người trong anh em đang ăn với thầy đây sẽ phản bội thầy.”

¹⁹Tất cả họ đều rất buồn rầu và từng người một, họ thưa với Ngài: “Chắc không phải là tôi chứ?”

²⁰Chúa Giê-xu đáp lời và nói rằng: “Đó là một trong mười hai anh em, người đang nhúng bánh vào chén cùng với thầy đây.

²¹Vì Con Người sẽ đi con đường mà Kinh thánh nói về Ngài. Nhưng bất hạnh thay cho kẻ phản bội Con Người! Thà kẻ đó đừng sinh ra thì hơn.”

²²Đang khi họ ăn, Chúa Giê-xu lấy bánh, chúc phước cho rồi bẻ ra. Ngài đưa bánh cho họ và nói rằng: “Hãy cầm lấy. Đây là thân thể của thầy.”²³Ngài cũng lấy chén, tạ ơn rồi trao chén cho họ và họ đều uống trong chén ấy.²⁴Ngài nói với họ: “Đây là

huyết giao ước của thầy, là huyết đổ ra cho nhiều người.²⁵Thầy nói thật với anh em, thầy sẽ không uống nước nho này nữa cho đến ngày thầy uống trái nho mới trong vương quốc của Đức Chúa Trời.”

²⁶Sau khi hát một bài thánh ca, họ đi đến núi Ô-li-ve.

²⁷Chúa Giê-xu nói với họ: “Mọi người trong anh em sẽ lui đi vì cơ thầy, như đã có chép rằng: ‘Ta sẽ đánh người chần thì bày chiến sẽ bị tan lạc.’

²⁸Nhưng sau khi thầy đã sống lại, thầy sẽ đi trước anh em đến Ga-li-lê.”

²⁹Phi-e-rơ thưa với Ngài: “Thậm chí nếu mọi người có bỏ thầy, thì tôi sẽ không như vậy.”

³⁰Chúa Giê-xu nói với ông: “Thầy nói thật với anh, đêm nay, trước khi gà gáy hai lượt, anh sẽ ba lần chối thầy.”

³¹Nhưng Phi-e-rơ nói: “Nếu tôi có phải chết với thầy đi nữa thì tôi cũng sẽ không chối bỏ thầy đâu.” Tất cả họ đều hứa như vậy.

³²Họ đến nơi gọi là Ghết-sê-ma-nê, và Chúa Giê-xu nói với các môn đồ: “Hãy ngồi đây trong lúc thầy đi cầu nguyện.”³³Ngài đem Phi-e-rơ, Gia-cơ, Giăng đi với Ngài và bắt đầu sầu não và vô cùng bối rối.³⁴Ngài nói với họ: “Linh hồn của thầy rất buồn rầu, thậm chí đến chết được. Hãy ở đây và thức canh.”

³⁵Chúa Giê-xu đi xa thêm một chút, sắp mình xuống đất và Ngài cầu nguyện rằng, nếu có thể được thì xin cho giờ đó qua khỏi Ngài.³⁶Ngài thưa: “A-ba, Cha, Cha làm được mọi sự. Xin cất chén này khỏi con. Nhưng không theo ý con, mà theo ý Cha.”

³⁷Ngài trở lại và thấy họ ngủ, nên Ngài gọi Phi-e-rơ: “Si-môn, anh ngủ ư? Anh không thể thức canh một giờ được sao?”³⁸Hãy thức canh và cầu nguyện để anh em không rơi vào cám dỗ. Tâm linh thì muốn thật, nhưng xác thịt lại yếu đuối.”³⁹Rồi Ngài lại đi và cầu nguyện, Ngài nói những lời y như lần trước.

⁴⁰Một lần nữa Ngài trở lại và thấy họ đang ngủ, vì mắt họ trĩu nặng và họ chẳng biết phải nói gì với Ngài.⁴¹Khi Ngài trở lại lần thứ ba và nói với họ: “Anh em vẫn còn ngủ và nghỉ ngơi ư? Đủ rồi! Giờ đã đến. Hãy xem kia! Con Người đã bị phản bội để nộp vào tay những kẻ có tội.”⁴²Hãy thức dậy, chúng ta đi nào. Kia kia, kẻ phản thầy đã đến gần.

⁴³Ngay lúc đó, khi Ngài vẫn còn đang nói, thì Giu-đa, một trong mười hai môn đồ xuất hiện, và có một đám đông cầm gươm, gậy, từ các thầy tế lễ cả, thầy dạy luật và các trưởng lão sai đến cùng ông.⁴⁴Kẻ phản bội đã cho họ một ám hiệu rằng: “Người nào mà tôi hôn thì chính là ông ấy. Hãy bắt ông ta và giải đi.”⁴⁵Khi Giu-đa đến nơi, hắn lập tức tiến lại gần Chúa Giê-xu và nói: “Ra-bi!” Rồi hắn hôn Ngài.⁴⁶Vậy là họ ra tay trên Ngài và bắt giữ Ngài.

⁴⁷Một trong số những người đứng gần đó rút gươm chém người đầy tớ của thầy tế lễ cả và chặt đứt lỗ tai anh ta.

⁴⁸Chúa Giê-xu nói với họ: “Các ông đến đem theo gươm và gậy để bắt tôi như bắt cướp sao?”⁴⁹Hằng ngày khi tôi ở với các ông và tôi giảng dạy trong đền thờ thì các ông lại không bắt tôi. Nhưng việc này xảy ra để Kinh thánh được ứng nghiệm.

⁵⁰Mọi người ở với Chúa Giê-xu đều rời bỏ Ngài và chạy trốn.

⁵¹Có một anh thanh niên kia đi theo Ngài, lúc đó chỉ khoác một miếng vải lanh quấn quanh người; họ bắt anh, nhưng⁵²anh bỏ lại miếng vải và trần truồng chạy thoát.

⁵³Họ dẫn Chúa Giê-xu đến nơi thầy tế lễ thượng phẩm. Ở đó, tất cả các thầy tế lễ cả, các trưởng lão và thầy dạy luật đã tụ họp lại cùng ông.⁵⁴Phi-e-rơ đi theo Ngài từ xa, cho đến sân của thầy tế lễ thượng phẩm. Ông ngồi ở giữa những lính canh, là những người đang ngồi quanh một đám lửa để sưởi ấm.

⁵⁵Bấy giờ, các thầy tế lễ cả và toàn thể Hội Đồng đang tìm chứng cứ để chống lại Chúa Giê-xu nhằm kết án Ngài tội chết. Nhưng họ không tìm ra.⁵⁶Vì nhiều người làm chứng dối chống lại Ngài, nhưng lời chứng của họ không khớp với nhau.

⁵⁷Có mấy người đứng dậy làm chứng dối chống lại Ngài; họ nói rằng,⁵⁸“Chúng tôi nghe ông ta nói, ‘Tôi sẽ phá đền thờ do tay người làm ra này, rồi trong ba ngày tôi sẽ xây nên một đền thờ khác không phải do tay người làm ra.’”⁵⁹Nhưng ngay cả lời chứng của họ cũng không khớp nhau.

⁶⁰Thầy tế lễ thượng phẩm đứng lên giữa mọi người và hỏi Chúa Giê-xu: “Anh không đáp trả lại sao? Những lời mà mấy người này làm chứng chống lại anh là sao?”⁶¹Nhưng Ngài cứ yên lặng, không trả lời gì cả. Thầy tế lễ thượng phẩm lại hỏi Ngài: “Anh có phải là Đấng Christ, Con của Đấng đáng được chúc tụng không?”

⁶²Chúa Giê-xu đáp: “Đúng vậy. Rồi các ông sẽ thấy Con Người khi Ngài ngồi bên tay phải quyền năng đến giữa các đám mây trời.”

⁶³Thầy tế lễ thượng phẩm xé áo mình và nói: “Chúng ta vẫn còn cần nhân chứng hay sao?”⁶⁴Mọi người đã nghe lời phạm thượng rồi đó. Các ông quyết định thế nào đây?” Rồi tất cả đều kết án Ngài là người đáng tội chết.

⁶⁵Một số người bắt đầu khạc nhổ vào Ngài, bịt mặt Ngài và đánh đập Ngài, rồi nói với Ngài: “Hãy nói tiên tri đi!” Những quân lính đem Ngài đi và đánh Ngài.

⁶⁶Khi Phi-e-rơ ở dưới sân, một trong những cô đầy tớ của thầy tế lễ thượng phẩm bước đến gần ông.⁶⁷Cô trông thấy Phi-e-rơ khi ông đứng cạnh đồng lửa sưởi ấm và cô nhìn kỹ mặt ông. Rồi cô ta nói: “Ông cũng là người đi cùng với người Na-xa-rét

tên Giê-xu kia.”

⁶⁸Nhưng ông chối phăng, nói rằng: “Tôi không biết cũng chẳng hiểu cô đang nói cái gì.” Rồi ông bước ra sân ngoài. ¹

⁶⁹Nhưng cô tớ gái ở đó trông thấy ông và bắt đầu nói với những người đứng đó: “Ông này là một trong số bọn họ!”

⁷⁰Nhưng Phi-e-rơ lại tiếp tục phủ nhận điều đó. Sau một lúc, những người đứng đó nói với Phi-e-rơ rằng: “Chắc chắn ông là một trong số bọn họ, vì ông cũng là người Ga-li-lê.”

⁷¹Nhưng Phi-e-rơ bắt đầu chửi rủa và thề rằng: “Tôi không biết người này mà các ông đang nói tới đó.”

⁷²Rồi gà gáy lần thứ hai. Khi đó, Phi-e-rơ nhớ lại những lời Chúa Giê-xu đã nói với ông: “Trước khi gà gáy hai lần thì anh sẽ ba lần chối thầy.” Ông ngã quy xuống và khóc lóc.

¹(Một số bản chép tay có thêm câu: “Thì gà gáy,” nhưng các bản văn đáng tin cậy nhất thì không có câu này.)

15 ¹Đến sáng sớm, các thầy tế lễ cả họp lại cùng với các trưởng lão và các thầy dạy luật cùng toàn thể Hội Đồng Tôn Giáo Do Thái. Rồi họ trói Chúa Giê-xu lại và dẫn Ngài đi. Họ giao Ngài cho Phi-lát.²Phi-lát hỏi Ngài: “Anh có phải là Vua dân Do Thái không?” Ngài đáp: “Chính ông nói như vậy.”³Các trưởng tế đưa ra nhiều lời cáo buộc chống lại Chúa Giê-xu.

⁴Phi-lát lại hỏi Ngài: “Anh không đáp trả lại sao? Anh không thấy họ đang cáo buộc anh với bao nhiêu tội à?”⁵Nhưng Chúa Giê-xu không trả lời Phi-lát thêm nữa, và điều đó khiến ông ta ngạc nhiên.

⁶Vào dịp lễ Phi-lát thường phóng thích cho dân chúng một tù nhân theo lời thỉnh cầu của họ.⁷Trong những kẻ phiến loạn hiện bị giữ, có một người tên Ba-ra-ba can tội giết người cũng bị giam chung với những kẻ bạo loạn.⁸Đám đông dân chúng đến cùng Phi-lát và bắt đầu xin ông tha một người tù cho họ như ông vẫn thường làm trước đó.

⁹Phi-lát đáp lời và hỏi họ: “Các ngươi có muốn tôi phóng thích Vua dân Do Thái cho các ngươi không?”¹⁰Vì ông biết rằng các thầy tế lễ cả giao nộp Chúa Giê-xu cho mình là vì lòng đố kỵ.¹¹Nhưng các thầy tế lễ cả kích động đám đông lớn tiếng kêu rằng Ba-ra-ba nên được thả ra thay vào đó.

¹²Phi-lát lại hỏi họ rằng: “Vậy, tôi phải gì với Vua dân Do Thái đây?”

¹³Họ la lớn: “Hãy đóng đinh hắn ta!”

¹⁴Phi-lát hỏi lại: “Anh ta đã phạm tội gì?” Nhưng họ lại càng hò hét lớn hơn: “Hãy đóng đinh hắn.”¹⁵Phi-lát muốn chiều lòng đám đông, nên ông phóng thích Ba-ra-ba cho họ. Ông ta cho đánh đòn Chúa Giê-xu rồi giao Ngài để đem đi đóng đinh.

¹⁶Bọn lính đem Ngài vào trong sân (của doanh trại) và tập hợp tất cả các binh lính lại.¹⁷Chúng khoác lên người Chúa Giê-xu một chiếc áo màu tía và bện một cái mào bằng gai rồi đội lên đầu Ngài.¹⁸Rồi chúng bắt đầu chào Ngài rằng: “Tung hô, Vua dân Do Thái!”

¹⁹Chúng lấy cây sậy đánh lên đầu Ngài và khắc nhổ vào Ngài. Chúng quỳ xuống trước Ngài như thể tỏ lòng tôn kính.²⁰Sau khi đã chế nhạo Ngài xong, chúng lột chiếc áo màu tía ra và mặc lại áo cũ cho Ngài rồi dẫn Ngài đi để đóng đinh.

²¹Họ đã buộc một người qua đường tham gia giúp đỡ, đó là người từ miền quê lên tên là Si-môn người Sy-ren (cha của A-léc-xan-đơ và Ru-phu); chúng bắt anh vác cây thập tự của Chúa Giê-xu.

²²Bọn lính dẫn Chúa Giê-xu đến chỗ gọi là Gô-gô-tha (có nghĩa là “Đồi Sọ”).²³Chúng cho Ngài uống rượu trộn với nhựa thơm, nhưng Ngài không uống.²⁴Chúng đóng đinh Ngài rồi chia nhau những cái áo của Ngài bằng cách rút thăm để xác định ai được cái nào.

²⁵Khi họ đóng đinh Chúa, lúc đó là giờ thứ ba.²⁶Trên tấm bảng họ viết lời cáo buộc tội Ngài đó là, “Vua Dân Do Thái.”²⁷Cùng với Ngài họ cũng đóng đinh hai tên cướp, một tên bên phải Ngài, còn tên kia bên trái.²⁸ ¹

²⁹Những người đi qua nhục mạ Ngài, lắc đầu và nói rằng: “À! Mày là đấng muốn phá đền thờ và xây lại trong ba ngày,³⁰ hãy tự cứu lấy mình và xuống khỏi cây thập tự đi!”

³¹Các thầy tế lễ cả cùng các thầy dạy luật cũng cười nhạo Ngài như vậy với nhau và nói rằng: “Hắn cứu người khác, nhưng hắn không thể tự cứu mình.”³²Nào, Đấng Christ, Vua Y-sơ-ra-ên, hãy xuống khỏi cây thập tự đi, để bọn ta thấy và tin.” Và những kẻ bị đóng đinh cùng với Ngài cũng chế nhạo Ngài.

³³Vào giờ thứ sáu, bóng tối bao trùm khắp cả vùng cho đến giờ thứ chín.³⁴Vào giờ thứ chín, Chúa Giê-xu kêu lớn tiếng lên rằng: “Ê-lô-i, Ê-lô-i, la-ma sa-bách-tha-ni?” có nghĩa là: “Đức Chúa Trời tôi ôi, Đức Chúa Trời tôi ôi, sao Ngài lìa bỏ tôi?”

³⁵Một số người đứng gần đó nghe thấy và nói: “Hãy xem, hắn đang gọi Ê-li.”

³⁶Có người chạy đi lấy bọt biển thấm đầy giấm vắt vào đầu cây sậy rồi đưa nó cho Ngài để uống. Anh ta nói: “Hãy xem Ê-li có đến đem hắn xuống hay không.”³⁷Chúa Giê-xu kêu lên một tiếng lớn rồi qua đời.³⁸Tấm màn trong đền thờ bị xé làm đôi từ trên xuống dưới.

³⁹Khi người đội trưởng đứng đó và nhìn xem Chúa Giê-xu thấy rằng Ngài chết như vậy, thì ông nói: “người này thật sự là Con của Đức Chúa Trời.”⁴⁰Cũng có các phụ nữ đứng nhìn từ đằng xa. Trong số họ có Ma-ri Ma-đơ-len, Ma-ri (mẹ Gia-cơ nhỏ và Giô-sê) và Sa-lô-mê.⁴¹Khi Ngài còn ở Ga-li-lê họ đã đi theo Ngài và phụng sự Ngài. Nhiều phụ nữ khác cũng theo Ngài lên Giê-ru-sa-lem.

⁴²Đến chiều tối, vì hôm đó là Ngày Sửa Soạn, tức là ngày trước ngày Sa-bát,⁴³Giô-sép người A-ri-ma-thê đã đến đó. Ông là một thành viên được nể trọng trong Hội Đồng, là người đang trông đợi vương quốc của Đức Chúa Trời. Ông bạo dạn tìm gặp Phi-lát và hỏi xin xác Chúa Giê-xu.⁴⁴Phi-lát rất ngạc nhiên khi biết Chúa Giê-xu đã chết; ông cho gọi người đội trưởng để hỏi xem Ngài đã chết hay chưa.

⁴⁵Khi người đội trưởng xác nhận rằng Ngài đã chết, ông cho phép Giô-sép đem xác Ngài về.⁴⁶Giô-sép đã mua sẵn vải lanh. Ông đem Ngài xuống khỏi cây thập tự và lấy vải lanh quấn quanh thi thể, rồi đặt Ngài nằm trong một ngôi mộ đã được đục trong vách đá. Sau đó ông lăn một tảng đá để chặn cửa mộ.⁴⁷Ma-ri Ma-đơ-len và Ma-ri mẹ của Giô-sê có thấy chỗ Ngài được chôn.

¹Những bản sao chép cổ đáng tin cậy lược bỏ câu 28 (tham khảo Lu-ca 22: 3), câu 28 Và lời Kinh Thánh được ứng nghiệm như có nói rằng,

16 ¹Khi ngày Sa-bát đã qua, Ma-ri Ma-đơ-len, Ma-ri mẹ Gia-cơ và Sa-lô-mê đã mua thuốc thơm để họ đến và xức xác Chúa Giê-xu cho việc an táng.²Sáng sớm ngày thứ nhất trong tuần, họ đi đến ngôi mộ khi mặt trời ló dạng.

³Họ hỏi nhau: “Ai sẽ lăn tảng đá khỏi cửa mộ giúp chúng ta đây?”⁴Nhưng khi nhìn lên, họ thấy ai đó đã lăn tảng đá rất lớn kia đi rồi.

⁵Họ bước vào mộ thấy một thanh niên mặc áo trắng đang ngồi ở bên phải, họ rất kinh ngạc.⁶Anh này nói với họ: “Đừng sợ. Mấy người đi tìm Giê-xu người Na-xa-rét, Đấng đã bị đóng đinh. Ngài đã sống lại! Ngài không còn ở đây. Hãy xem nơi họ đã đặt xác Ngài.”⁷Nhưng hãy đi, nói cho các môn đồ và Phi-e-rơ rằng Ngài sẽ đi trước anh em đến Ga-li-lê. Ở đó, anh em sẽ thấy Ngài, y như điều Ngài đã cho anh em biết.”

⁸Họ đi ra và chạy khỏi mộ, họ run sợ và kinh ngạc. Họ chẳng dám nói gì với ai vì họ rất sợ hãi.

⁹ Sáng sớm ngày thứ nhất trong tuần, sau khi Chúa sống lại, Ngài hiện ra trước hết cho Ma-ri Ma-đơ-len, là người đã được Ngài trừ khỏi bảy quỷ.¹⁰Bà đã đi nói cho những người từng ở với Ngài trong khi họ đang thương tiếc và khóc than Ngài.

¹¹Họ nghe rằng Ngài vẫn đang sống và rằng bà đã gặp Ngài, nhưng họ không tin.

¹² Sau các việc này, Ngài đã lấy hình dạng khác mà hiện ra cho hai người nữa, trong khi họ đang đi về miền quê.¹³Họ đã đi và nói cho các môn đồ còn lại, nhưng họ không tin hai người.

¹⁴ Chúa Giê-xu sau đó đã hiện ra cho mười một sứ đồ đang khi họ ngồi ở tại bàn; Ngài quở trách họ vì sự vô tín và cứng lòng của họ, bởi vì họ không tin những người đã nhìn thấy Ngài sau khi Ngài từ cõi chết sống lại.

¹⁵Ngài nói với họ: “Hãy đi khắp thế giới và rao giảng Phúc âm cho mọi người.”¹⁶Ai tin và chịu báp-têm sẽ được cứu, còn ai không tin sẽ bị định tội.

¹⁷ Người nào tin sẽ có những dấu hiệu sau đây. Họ sẽ nhân danh thầy trừ quỷ. Họ sẽ nói các thứ tiếng mới.¹⁸Họ sẽ bắt rắn bằng tay và nếu uống nhầm chất độc nào đó thì họ cũng sẽ không bị hại. Khi họ đặt tay lên người đau yếu, thì những người này sẽ lành bệnh.”

¹⁹ Sau khi Chúa nói với họ thì Ngài được cất lên trời và ngồi bên tay phải của Đức Chúa Trời.²⁰Các môn đồ ra đi và rao giảng khắp mọi nơi, trong khi Chúa cùng làm việc với họ và xác chứng cho đạo bằng các dấu lạ đi kèm.

¹(những bản sao chép cổ đáng tin cậy lược bỏ Mác 16: 9-20)

²(những bản sao chép cổ đáng tin cậy lược bỏ Mác 16: 9-20)

³(những bản sao chép cổ đáng tin cậy lược bỏ Mác 16: 9-20)

⁴(những bản sao chép cổ đáng tin cậy lược bỏ Mác 16: 9-20)

⁵(những bản sao chép cổ đáng tin cậy lược bỏ Mác 16: 9-20)
